

VAR- OLA- CAĞIZ

"Berlin'de düzen hüküm sürüyor! Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin 'düzeniniz'. Devrim daha yarın olmadan, 'zincir şakırtıları içinde doğrulacaktır!' ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri içinde şunu bildirecektir: 'Vardım, varım, varolacağım!'"

Rosa Luxemburg'un mirası bu sözler, bugün de canlılığını koruyor. Devrim canlı ve yaşamını sürdürüyor. Bugün 1.Paylaşım Savaşı sonrasında değil belki. Ancak işçi ve emekçilerin dayanılmaz zorluktaki yaşam koşulları, düzenin gerici "sol" partileri ve faşizmin kanlı saldırıları aynı. İşçi ve emekçiler, gençler, kadınlar örgütleniyor ve ayağa kalkıyorlar "Vardık, varız, varolacağız" diyerek.

Yirminci yüzyıla damgasını vuran devrimler çağının en önemli karakterlerinden Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, Spartakist Ayaklanmanın liderleri 15 Ocak 1919'da Berlin'de faşistlerce katledildiler. Rosa ve Karl'ın ölüm-sözleşmelerinin üzerinden 102 yıl geçti. Devrimin Kartalları'nın açtığı yol, öğrettiği dersler bugün tüm devrimcilere ve devrimlere yol gösteriyor.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

20 Ocak - 3 Şubat 2021 / S 110 / 2 TL

FAŞİZMİ DEVRİMİLE YIKACAĞIZ

Kazanmayı göze alıyor muyuz? Zafere kadar ilerlemeyi açık ve net bir şekilde önümüze koyuyor muyuz?

Hayır, "bedel ödemek" değil kastettiğimiz. Bugün bu topraklarda "bedel ödemek" bir ayrıcalık değil. Her gün, her saat en ağır bedelleri ödüyor toplumun büyük bir kesimi. Her gün ölüm, işkence ve şiddet sarmalında hayatta kalmaya çalışıyor kadınlar. Her gün kelimenin gerçek anlamında açlık çukuruna atılmış milyonlarca emekçi, en ağır şartlarda yaşam savaşı veriyor. Kendisinin ve çocuklarının hayatlarını kurtarma derdinde. Her gün "şafak operasyonları"na uyanıyor devrimci ve demokratlar, gazeteciler, öğrenciler... Zindanla, soruşturma ve kovuşturmalara yüz yüze kalıyor milyonlar. Her gün süregelen saldırılara uğruyor devrimci tutsaklar. Her gün en temel hakları çiğneniyor, aşağılanıyor Kürt halkı. Her gün, her gün, her gün...

Bahsettiğimiz "bedel ödemek" değil, hayır. "Zaferi göze almak". Bu çok daha farklı bir şey. Bu, kaybettiğinde salt kendi canını değil, milyonlarca emekçinin yaşamını ve geleceğini yitirme tehlikesini bilerek hedefe yürümek demek. Dahası, asıl kazandığın zaman karşına dikilecek koca bir burjuva dünya ile duraksız bir kapişmayı göze almak demek. Yılın her günü, günün her saati, bitmek tükenmek bilmeyen burjuva dünyanın saldırılarıyla boğuşmak demek. Bu, burjuva dünyadan her şeyinle geri dönüşsüz kopmak demek!

Zaferi herkes ister elbet, ama göze alamaz. Burjuva dünyadan bu köklü kopuşu, bu uzun yıllar hiç bitmeyecek olan savaşı göze alamıyor çokları. O yüzden onca bedeller ödemelerine rağmen, enerjik bir birleşik devrimci odak yaratma işinden uzak duruyorlar. Bu kopuşu göze alamadıklarından, dile getirdikleri tüm "birlik" tasarımları, "en geniş" etiketi içinde tam da bu "eski dünyanın" bileşenlerini de içeriyor. Hatta asıl onları hedefliyor. Önünü göremeyen, ufku düzen sınırlarını aşmayan, hedef netliğine sahip olmayan bir amorf yığın olarak birlik!

Oysa kararlı ve gerçekten devrimci güçlerin, kopuşu ve zaferi göze alan güçlerin bir araya geldiği, hedefi net bir birlik gerek. Bir birleşik devrimci odak gerek.

Tüm toplum bir savaş alanı. İçin için kaynıyor. İnsanların yüreğine çöreklenmiş umutsuzluk, acı ve öfke, patlayacak yer arıyor. Nerede bir mikrofon uzatılsa, isyankar haykırışlar duyuluyor. Üstelik gözaltı ve zindan pahasına! Bu düzen değişmeli fikri, köklü toplumsal değişikliklerin zorunlu ve kaçınılmaz olduğu bilinci, milyonlar arasında hızla yayılıyor. Hem de kendiliğinden.

Bu geniş yığınların karşısına şekilsiz bir birlik çağrısı ile değil, hedefi net gösteren, zaferi kazanma konusunda kararlı olduğunu bizzat ortaya koyduğu görüş ve programla ifade eden bir devrimci birlik, gerçek bir odak haline gelebilir.

Tekrar tekrar vurgulamakta fayda var. Kendine güvenmeyen bir hareket, toplumun genelini sarsacak güçlü bir etki yaratamaz. Sözünü net, açık ve kendine güvenerek söyleyen bir odak gerek. Ne düşünüyor, neyi hedefliyor, çözüm yolu olarak ne gösteriyor... Tüm

bunları iki anlamaya gelmeyecek açıklıkta ortaya koymak gerek.

Ve iddialı olmak: "Faşizmi yıkacağız! Bir devrimle yıkacağız! Birleşik devrimle iktidarı ele geçireceğiz. Devrimci bir hükümet kuracağız. Şu şu acil önlemleri alacağız. Buna gücümüz var. Bunu başarabileceğiz bir perspektifimiz, bir planımız var."

Böyle kendine güvenen, iddialı ve net bir birleşik devrimci oluşum, işçilerin ve emekçi yığınların çevresinde birleşeceği odak haline gelecektir.

Mücadelenin çeşitli alanlarında bu oluşum örgütleniyor. Gençlik bu alanda en öne geçmiş durumda. Mücadelenin diğer alanlarında da bu doğrultuda adımlar atılıyor. Yönelim doğrudur. Çabalar son derece önemlidir. Temel ve güncel hedef devrimdir. Bir araya gelişin gerçek harcı, sebebi, faşizmi yıkacak olan birleşik devrimin örgütlenmesidir. Bu netlik ortaya konduğunda tüm anti-faşist güçler için çekim merkezine dönüşecektir.

Zaferi göze almak zorundayız. Faşizmi bir devrimle yıkacağız!

>>Editör... BOZKIRDA KIVILCIMLAR

Bozkır kurudu. Alev almaya hazır. Şimdilik küçük kıvılcıklar, sınırlı ama yaygın yangınlara yol açıyor. Henüz genel bir yangına dönüşmedi. Fakat her an dönüşebilir.

Son örneğini Boğaziçili öğrencilerin eylemiyle gördük. Bir küçük kıvılcım, bir naif protesto ortamı alevlendirmeye yetti. Bir genel yangına dönüşmedi, evet. Ama o küçük çapıyla kıyaslanamayacak ölçekte bir alanı tutuşturmayı başardı. Hemen her kesimden sempati ve destek topladı. Dayanışma açıklamaları ve girişimleri büyüdü. Eylem, çapını katbekat aşan etki yarattı.

Kapitalizmle
Her Noktada Çatışma

C.Dağlı

2

Propagandanın Yan Etkisi

Kenan Kızıl

4

Pandemiyle Gelen
Ani Değişim

Özgür Güven

5

Ayaklar Baş
Başlar Yok Olacak

Taylan Işık

6

Uzanıp Meyvesini
Alma Vakti

İ.Cevat Çetiner

7

3

KAPİTALİZMLE HER NOKTADA ÇATIŞMA HER NOKTADA İKTİDAR HEDEFİ

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Yaşam koşulları emekçiler için, gün gün daha kötüye gidiyor. İşsizlik bugüne kadar ulaşılan en yüksek oranlara vardı. Emekçiler yokluk ve yoksulluk içinde bir yaşam sürdürüyor. Durum var olan seviyenin altına doğru derinleşiyor. Günü gününe yaşamını yaratarak yaşayanlar, artık yaşamını sürdüremez noktada. Durumun değişeceğine dair insanlarda bir umut da yok. Buna karşı kitlelerin arasında, toplumsal sistemde köklü bir değişiklik yapma düşüncesi hızla yayılıyor.

Kapitalistin gözünde, işçilerin önemi azalıyor. İşçiler, burjuva toplumun kendilerine nasıl bir yaşamı uygun gördüğünü nasıl bir yaşam biçimini son dönemde çok daha bariz olarak gördüler. Böylece her emekçi bu toplumdaki hayatına bir kere daha bakıp, yeniden değerlendirmek durumunda kaldı. Toprak için (daha bütünlüklü olarak doğa için) durum aynıdır. Sermaye için toprağın da önemi azalmıştır. Emek ve toprak, tüm maddi zenginliklerin, insanın refahının iki kaynağıdır. Kapitalist üretim, üretimde ve toprakta geniş ölçüde makineli üretime geçti. Yatırımlarını ağırlıklı olarak makine ve tekniğe yapıyor. Bunun sonucu daha çok işçi, kadın ve genç işsiz kalıyor. Önemi azalan toprağın, suyun, nasıl mahvolmaya götürüldüğü, yatırımların maden çıkarımına ve elektrik santrallerine yapıldığını yaşıyoruz. Bu anlamda, kapitalistlere emeğin ve toprağın insanlığın gelişiminde, kültüründe ve refahının oluşmasındaki önemini anlatmaktan daha anlamsız çaba olamaz. Sermaye, emek ve doğa ile karşılık içinde. Gelinek noktada emek ve toprak (su ve ormanlar) tüm toplumsal üretici güçler, kapitalizme başkaldırılmış durumdadır. Yapılması gereken apaçıktır: işçi sınıfını ve doğayı sermayenin tutsaklığından kurtarmak.

Toplumun bugünkü durumunu anlamak için, belli yönlerini, bir anını değil, bütünlüğünü bütün karmaşıklığı, iç çelişkileri, devrimini içinde irdelemeliyiz. Bu bakışla somut duruma baktığımızda bir toplumsal sistemin tam bir çöküş içinde olduğunu anlarız. İnsanlar, hayatını devam ettiremez durumda, sosyal ilişkiler dağılmıştır. Her bakımdan

tam bir toplumsal çöküş yaşanıyor. Yeni bir yaşam kurmak için bütün güçleri sokakta birleştirmek ve devrimci tarzda sonuç almak sıradan insanlara kaçınılmaz ve zorunlu görünüyor. Geniş halk kitleleri, büyük toplumsal ve politik yaşamdan öğreniyor. Deneyimlerinden dersler çıkarıyorlar. Halk, kendisine uygun görülün bu yaşamı hiçbir şekilde kabul etmeyecektir.

Tüm toplum, bir savaş alanı. Kapitalistler bu ortamda sömürüyü, karlarını artırırlar. Kapitalistler işçi sınıfı üstünde daha büyük bir baskı uygulamaksızın karlarını artıramazlar. İçinde buldukları ağır yaşam koşullarında işçilere uygulanan daha şiddetli baskı, sınıf savaşımının çok daha şiddetlenmesi demektir. Baskılar ve saldırıların artmasıyla birlikte emekçi halk kitlelerinin eylemleri, ayaklanmaları da dünya genelinde arttı. Burjuvazi, sistem krizinin büyük eylemlere yol açacağı bilindiği içindir ki, tam da bu süreçte devrimci kitlelere ve örgütlü devrimci güçlere karşı daha büyük ve şiddetli bir saldırıya geçti. Onları bu yolla bastırarak, büyük bir devrimci altüst oluş olmadan, süreci geçirmek istiyorlar. Fakat somut örnekleri birçok ülkede görüldüğü gibi, tekelci sermaye sınıfı, bu dönemi istediği, arzuladığı gibi geçiremeyecektir. Kriz, pandemi, kapitalist saldırılar halkların yeni bir başkaldırı dalgasının yükselmesini getirdi. Hesaplaşma sistemlerdir.

Siyasi iktidar çok geniş yetkilerle donatıldığı halde, yeni yetkiler çıkarıyor. Her büyük çatışma sırasında böyle olur. En geniş yetkiler, yasalar, araçlarla kitlelerin devrimci yükselişinin durdurulması hedeflenir. Fakat, bunların hiçbir devrimci kitleler karşısında bir işe yaramaz. Siyasi iktidar, yeni yetkilerle ne kadar donatılırsa donatılsın, toplumu yeniden denetim altına alamaz. Kitlelerin savaştığı bir yerde, tekelci sermaye egemen değildir. Ezilen ve sömürülenlerin büyük başkaldırısı, birkaç ülkeyle sınırlı değil, emperyalist-kapitalist sistemin tümünde var. Devrimci dalga, bir yerde geçici olarak geri çekilse, başka bir yerde yükselişe geçiyor. Dünyanın bir yerindeki yükseliş, başka ülkelerdeki eylemleri ateşliyor. Dünya genelinde is-

yanlar, devrimler patlak verdikçe bunun olumlu etkisi, kendisini her yerde gösterecektir. Dolayısıyla, tek tek ülkelerin burjuva liderliği, her ne yaparsa yapsın, devrimci kavgağın gelişimini ve iktidarı ele geçirmesini engelleyemeyecektir.

Siyasi yapının merkezileşmesi, sermayenin birkaç tekelde merkezileşmesinin kaçınılmaz sonucudur. Bu, aynı zamanda, sınıf savaşımının gelişiminin burjuva cephedeki ifadesidir. Burjuva güçler, emekçi ve sömürülen kitlelere mücadeleyi yükselttikçe, tüm düzen güçlerini tek elde merkezleştiriyor. Burjuvazi, sınıflar savaşımını bu yolla kazanmak ya da üstün gelmek istiyor. Aynı süreçte şunlar da oluyor:

Sermayenin merkezileşmesine bağlı olarak, sınıf ayırımı derinleşiyor, sınıf çelişkileri keskinleşiyor ve her yerde, kitle ayaklanmaları patlak veriyor. Biz, kapitalizmin gelişme evriminin gelecekte varacağı noktadan söz etmiyoruz. Bugün olanlardan, başlayan bir süreçten söz ediyoruz. Dünyada devrimci ayaklanmaların ardı arkası kesilmiyor. İki sınıf, iki dünya, iki güç arasındaki hesaplaşma her yerde sürüyor.

Derinleşen ekonomik kriz, sermayeyle hesaplaşmasında, emek cephesine yeni olanaklar sunuyor. Krizin kendi devrimci etkileri var. Çelişkilerin keskinleşmesi devrimci patlama biçiminde açığa çıkması, krizin devrimci etkileridir. Krizle, devrimin bağını anlamak gerekiyor. Krizden çok sık söz edenler, ne krizin devrimci etkilerinden, ne devrimle bağından söz ediyor. Ekonomik, toplumsal gelişimin birçok sonucunda olduğu gibi, bu konuda da ezberci ve bilinçsizce davranılıyor. Kapitalizmin krizi kronik. Getirdiği sonuçlar, halk kitlelerini eyleme geçirmeye kıskırtıcı nitelikte. Kitlelerin uzun süre eyleme geçmediği yerlerde kapitalizmin krizi, kitleler üzerinde yarattığı baskı sonucu kitleleri harekete geçiren bir rol oynuyor. Bugün, tüm kapitalist ülkelerde kitleleri ateşleyen birçok olay yaşanıyor. Eylemsizlik söz konusu değil. Krizin etkisi, daha etkin ve daha büyük eylemlerin koşullarını yaratmak biçiminde karşımıza çıkıyor.

Daha devrimci ve daha etkili ey-

lemlere başvurması emekçi halk kitlelerinin kendi geleceklerini kendi ellerine alma, yani tarihin kurucusu olma, ya da tarih yapıcısı olma rolünün ifadesidir.

Emekle sermaye arasındaki tarihi hesaplaşmada belirleyici rolü iktidar oynamacaktır. Sınıf savaşımının en şiddetli aşaması, iktidarı ele geçirme aşamasıdır. İktidarı ele geçirmek, ücretli emekçilerin temel görevidir. Bu, en ilerinin değil, günün devrimci görevidir. Devrimin güncelliği, iktidarı ele geçirmenin güncelliğidir. Halk lehine bir şeyler yapmak için, iktidara gelmek gerekiyor. Reformist siyasetler, özel mülkiyete, tekelilerin yönetimine emekçi halkın sömürülmesine dokunulmadan, halk lehine bir şeyler değişeceğini sanıyorlar. İktidar ise, kıran kırana bir kışımadan sonra ele geçirilebilir. Emekçi halk kitleleri bunca şey yaşadıkdan sonra, böylesine bir kışımayı göze alacak durumdadır.

Bazı durumlarda, halkın geniş kesiminin katılımını sağlamak için, devrimin olgunlaşmaya bırakılması doğru bir yaklaşım olur. Meyveyi ham haldeyken koparmamak, olgunlaşmasını beklemek gerekebilir. Fakat devrimin gerçekleşmesine devrimci kitleler karar verir. Devrimci komünist güçlerin görevi, süreci hızlandırmak. Kitleleri hazırlamak ya da tek kelimeyle devrimi pratik olarak örgütlemektir. Büyük devrimcilerin belirttiği gibi, devrimin gerçekleşmesi bize bağlı değildir; bizim görevimiz, devrim için savaşmaktır. Bu savaşta devrimi hızlandıracak olan.

Bugün açısından pandemiyin etkisiyle, ezilen ve sömürülenlerin daha geniş bir kesimi kapitalizme öfke duyuyor, tepki gösteriyor, eyleme geçiyor, sola yöneliyor. Kronik kriz olsun, uzun yılların büyük mücadelesi olsun; kısacası nesnel ve öznal etkenlerin etkisiyle daha çok emekçi, kadın, genç, emekçi köylü, Kürt halkı devrimi gerçekleştirme noktasına gelmiştir. Şimdi devrim zamanı.

Emekçi ve sömürülenler, köklü bir değişiklik olmadan, hayatlarını daha ağır koşullarda kazanmak zorunda olacaklarının farkında. Yaşamı kazanmak için, yaşamı kazanma biçimini değiştirmeliyiz. Her tarihsel dönemin, kendine özgü

yaşamı kazanma biçimi var. Yaşamı kapitalistçe kazanma biçimi ücretli köleliğe dayanıyor. İşçi sınıfının görevi, bu düzeni bazı "iyileştirmelerle" kabul etmek değil, kölelik düzenini ortadan kaldırmaktır.

Bu büyük mücadelede iki güç karşı karşıya; Bir tarafta tekelci sermaye önderliğinde tüm düzen güçleri; diğer taraftan halkın ve devrimin önderi proletaryanın öncülüğünde ezilen ve sömürülenler, kent ve kır yoksulları, halk demokrasisi ve sosyalizm güçleri. İlerleyen devrim karşısında düzen güçleri birleşik bir karşı-devrimdir. Bu savaş yıllardan beri sürüyor. Savaşın güçler arasında barikatlar kurulmuş ve karşı güçler yerini almıştır: Barikatın bu tarafında ya da diğer tarafında. Barikatın bu tarafında, halk demokrasisi ve sosyalizm güçlerinin yanında değilsen karşı tarafındasın. Bu savaşta üçüncü bir yol yoktur. Sosyal reformistler eleştirilerimiz karşısında tutunamayınca, bunun adını değiştirdiler. "Üçüncü yolu", "Üçüncü Cephe" yaptılar. Anında belirlenim: Bu kavgada üçüncü cephe yoktur. İki cephe var: Devrim cephesi ve karşı devrim cephesi. "Üçüncü yol" ya da "Üçüncü cephe" devrim cephesini, halk demokrasisi ve sosyalizm cephesini zayıflatmak üzere, karşı-devrim cephesine sunulmuş bir hizmettir.

Uzun zamandır emekçilerin ve ezilen halkların kapitalizme ve burjuva siyasi iktidara karşı biriken öfkelerini ve biriken gücünü izliyoruz. Bu küçük burjuva hareketlerin göstermeye çalıştığı gibi sıradan bir öfke ve güç birikimi değil, devrimci bir öfke ve güç birikimidir. Devrimcidir; çünkü açığa çıktığında isyanlara, ayaklanmalara ve devrimlere dönüşüyor. Gerçek devrimci güçler bundan daha fazlasıdır. Teorik-pratik bakımdan donanımlı, politik olarak yetkin. Bu kavgada üstünlüğü sağlayacak bir konumdadır.

Halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi güçleri, burjuva sistemle her noktada, çatışma halinde; her noktada iktidar hedefiyle hareket ediyor.

"Biz Kazanacağız"

14 Ocak günü ESP'ye yönelik 12 ilde operasyonlar düzenlendi. ETHA ve ESP büroları basıldı, hakkında gözaltı kararı olan 52 kişiden 48'i gözaltına alındı.

Ankara'da bulunan ESP Genel Merkezi başta olmak üzere partinin İzmir ve İstanbul İl Binası ile İzmir Bayraklı ilçe binası, ETHA İstanbul Bürosu ve BEK-SAV da polislerce basıldı. Saatler süren aramalarda evraklara ve bilgisayarlara el konuldu. ESP İzmir bürosunun kapısı kırılarak girilirken, dışarıda asılı tabelası da parçalandı.

Gece geç saatlerde basılan ETHA'da da tüm dijital materyallere de el konuldu, büro dağıtıldı.

ESP Eş Genel Başkanı Özlem Gümüştaş, ETHA Muhabiri Pinar Gayıp'ın da aralarında olduğu ESP yöneticilerinden ve üyelerinden çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Ayrıca İzmir ve İstanbul'da Kaldıraç okurlarından Deniz Dilli, Cihan Taşkın, Efe Özcan ve Begüm Ateş, Kutay Soybil de evleri basılarak gözaltına alındı.

İstanbul'da ve İzmir'de birçok siyasi parti ve kurum basın açıklamaları ile gözaltıları protesto etti.

İstanbul'da Kadıköy Süreyya Operası'nın önünde bir araya gelen kitle "Bize Gücünüz Yetmez Biz Kazanacağız" pankartı açarken sık sık "Gözaltılar, Baskılar, Tutuklamalar Bizi Yıldıramaz", "Direne Direne Kazanacağız" ve "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganları attı.

ESP MYK Üyesi Deniz Aktaş, Kaldıraç temsilcisi Yusuf Alp, HDK Eş sözcüsü İdil Uğurlu, ETHA adına söz alan Nadiye Gürbüz söz alarak konuşmalar yaptılar.

Ortak basın açıklamasını Kaldıraç okuru Tugen Gümüşay okudu ve "Bir itirafının önüne konan listeye imza atması ile belki de aynı eylemde bile yan yana gelmemiş onlarca sosyalist,

avukat, gazeteci, tiyatrocü, öğrenci aynı 'suç' torbasına atıldı" dedi.

İzmir'de Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde yapılan basın açıklamasında da sık sık sloganlar atıldı.

ESP adına Şahin Tümöklü, Kaldıraç adına Ali Fuat Eroğlu, SGDF MYK'dan Nazlı Yöyler ve Mücadele Birliği tarafından konuşmalar yapıldı.

"Bunun adı düpedüz korkudur. Tarihten bu yana olduğu gibi devrimci gençliğin dinamizmi faşizmi ezip geçecek. Son sözü direnenler söyleyecek" denilen konuşmalar "Yaşamın Birleşik Mücadelemiz" sloganıyla sona erdi.

"Çözüm Devrime Omuz Vermekte"

Birleşik Gençlik Meclisi (BGM) Adana Grubu, 6 Ocak günü HDP Adana İl Örgütü binasında yaptıkları basın toplantısıyla kuruluşunu deklare etti.

"Özgürlüğümüz İçin Faşizme Karşı Birlikte Yürüyoruz" pankartının asıldığı toplantıda gençlik örgütleri adına Canser Dayanır basın metnini okudu.

Dayanır, "Faşizmin tüm araçlarıyla özgürlüklerimizi elimizden almak, özgürlük adına atılan her adımı zorla bastırarak, tüm toplumu yalnızlaştırmak, tecrit etmek için çalıştığı günlerden geçiyoruz. Gençlik olarak gerici, paralı, niteliksiz, ırkçı ve şoven eğitim sisteminin sarmalında sıkışmış, hayatlarımızı iki saatte belirlenemeyip, umutsuzluğa mahkûm etmeye çalışan düzenden bıkışmış durumdayız. Toplumsal çelişkilerin bu kadar derinleştiği, sorunların bu kadar katmerleştiği, Kürt halkının, işçilerin, kadınların, gençlerin özgürlük çığlığının bir soluk aradığı bu günlerde egemenler, iktidarını sürdürü-

bilmek için şiddeti ve baskıyı ahenileştiriyor; toplumsal öfkenin patlamasına karşı hazırlık-

lar yapıyor" dedi.

Baskılara karşı dayanışmayı yükseltmenin ve mücadeletmenin artık zorunluluk olduğuna dikkati çeken Dayanır, "Bugün imkân ve olanaklarımızla birbirini besleyen ve güçlendiren bir hattın inşasının, omuz omuza yürüttüğümüz birleşik mücadeleyi yükseltmenin bu sorumluluğa yanıt olacağını göreceğiz, önümüzdeki dönemde gençliğin birleşik mücadelesini büyütme, imkân ve olanaklar yaratmayı, gençliğin yaşadığı sorunlara karşı birlikte mücadele yürütmeyi önümüze hedef olarak koyuyoruz.

Sorumlarımız ortak, kuruluşumuz da ortak. Özgürlüğümüz için faşizme karşı mücadeleyi büyütme üzere

önümüzdeki süreçte emekçi semtlerde, liselerde, kampüslerde, sokaklarda birleşik mücadeleyi 'Birlikte Yürüyoruz' şiarıyla örgütleyeceğimizi ifade ediyoruz. Buradan yaşadığı sorunlar karşısında çaresiz ve yalnız olduğumu düşünen tüm genç arkadaşlarımıza çağrımızdır. Gelin hep birlikte omuz omuza verelim, yeni bir dünya kurma kavgasını büyütelim, özgürlük mücadelemizi her yere ulaştıralım. 'Birlikte yürüyoruz' şiarıyla örgütlediğimiz kampanyamıza katılalım. Gençliğin birlikteliğinden aldığımız güçle yürüyalım! Çaresiz ve yalnız değiliz! Çözüm harekete geçmekte, çözüm devrime omuz vermekte" diye konuştu.

Editör

BOZKIRDA KIVILCIMLAR

Baş tarafı 1. sayfada

Dinci faşizmi bu derece panikleten asıl mesele de budur. Sorun bir üniversitede rektör atanması ve buna öğrencilerin tepki göstermesi sorunu değil. Sorun, bu kurumu bozkırda sağa sola kıvılcımlar savuracak bir küçük yangının patlak vermiş olmasıdır. Dinci faşist iktidar baktığı her yerde, her küçük kapışmada Gezi'yi görüyor. Gezi'nin "üç beş ağaç meselesi olmadığını" bildiği için, Boğaziçi'ndeki gelişmelerin de basit bir rektörlük sorunu olmadığını görüyor ve kavırıyor.

Sabahın kör karanlığında öğrencilerin evlerini basıp gözaltına alıyor. Soruşturmalara başlatıyor. Tüm televizyon kanallarında gençleri isim isim yayımlayarak "şu terör örgütüne üye, bu terör örgütüne üye" propagandası yapıyor. Tüm "zaptiye beyinliler" gibi, dinci faşizm de olayın polisiye önlemlerle çözülebileceğine inanıyor. Ya da elinde bu araçtan başka bir şey olmadığı için, buna inanmak zorunda kalıyor.

Farkında olalım ya da olmayalım, işçi sınıfını ve emekçi kesimi, gençliği, tüm ezilenleri bir ağ gibi saran, her "odağı" doğrudan diğerleri ile arka planda birbirine bağlayan nesnel bir ilişki ağı mevcut. "Odaklardan" herhangi biri harekete geçtiğinde, özellikle "hassas dönemlerde", diğerleri hızla harekete geçmeye zorlanıyor. Bu, hiçbir polisiye önlemin engelleme başarısını gösteremeyeceği bir akıştır, bir "süper iletken"dir!

Geçmişte sınıf örgütlerinin, işçi partilerinin uzun emekleri sonucu bilince çıkartılabilen bu "zincirleme reaksiyon", kapitalizmin günümüz aş-

masında çok büyük oranda kendiliğinden ve hızlı bir şekilde gerçekleşiyor. Hatta o kadar ki, daha dün köylerinden kopup gelmiş şurada burada şantiyelere dolmuş işçiler dahi, sürüklendikleri ilk eylemleriyle birlikte muazzam bir sıçrama yaşıyorlar ve ardından eylemde olan diğer işçi kesimleriyle doğrudan dayanışmaya girişiyorlar.

Sınıfın dayanışma hareketinin iki ana yönü var. İlki, kendi işletmesinden başlayarak genişleyen "iç dayanışma". Bu "iç dayanışma", değişik iş kollarına yayıldığı oranda bir derinleşmeyi de beraberinde getiriyor. İşçiler bu şekilde "kendisi için sınıf" özelliğini pekiştiriyor. Zira bu, dar mesleki sınırları aşan, sınıfın geneline doğru büyüyen bir gelişmedir.

İkinci genişleme, sınıfın kendi dışındaki toplumsal katmanlara doğru büyüyen dayanışma göstermesi ile gerçekleşir ki, bu başlı başına bir derinleşme/yoğunlaşma eylemidir. İşçi sınıfı ancak bu ikinci genişlemeyi yapabildiği oranda toplumsal hareketin yöneticisi ve sürükleyeni haline gelebilir. Her tür ekonomist sendikalist pranganın kırılacağı alan burasıdır. "İşçi sınıfı toplumun tüm ezilen kesimlerini kurtarmadan kendini kurtaramaz" özlü belitinde ifadesini bulan bir tarihsel harekettir bu genişleme.

Sonuçta bu iki türlü genişlemenin sınıf ve emekçi kitle hareketinde verili bir özellik haline geldiği bir aşamadayız. Bu olgu yeni değil. Özellikle son çeyrek asırdır gittikçe güçlenen bir "kendiliğinden" özellik haline almıştır. Geçmişin "öznel bilinci" günümüzde neredeyse verili bir özellik ha-

lini olarak "nesnel bilinç" düzeyine gelmiştir. Tarihsel birikim ve gelişme böyledir. Bu yüzden günümüz işçi sınıfını ve emek hareketini değerlendirirken bu tarihsel birikim ve gelişme mutlak surette göz önüne alınmalıdır.

Ne yazık ki pek çok sosyalist hareket bu gelişmeyi dikkate almadığı için, emek hareketinin kendiliğindenliğinde sadece "güçsüzlük, dağınıklık, örgütsüzlük..." görmekte; bu kendiliğinden hareketi "öznel bilinç ifadeleri" üzerinden değerlendirmekte; bu yüzden de gerçek devrimci içeriğini görememektedir. Nesnel içeriği yok sayarak salt "öznel bilinç ifadeleri" üzerinden değerlendirilmeye yapmanın doğal sonucu sınıf (ve emekçi kitle) hareketini son derece güçsüz görme, hareketin gücünü yalnızca kendi dar örgütsel gücüyle ölçme... ve bunların sonucu olarak da "kendine güvenmeme"dir.

Kendine güvenmeyen bir hareket, toplumun genelini sarsacak güçlü bir etki yaratamaz. Kendiliğinden patlayan herhangi bir eylemin, diyelim Boğaziçili öğrencilerin, veya diyelim bir kadın cinayeti protestosunun, yahut bir madenci yürüyüşünün vb., kendi çapının çok ötesinde etki yaratmasını bile kendi güçsüzlüğünün kanıtına dönüştürür.

Kuşku yok ki yukarıda örnek olsun diye verdiğimiz her eylemin bir takım "örgütleyicileri" vardır. İşin doğası gereği böyledir. Herhangi bir çevre veya örgüte, herhangi bir düşünsel-programatik hatta ait birey ve gruplardı bu eylemi örgütleyenler. Ama her "kendiliğinden" eylem az veya çok

böyle değil midir? "Örgütlü bireyleri" tamamen dışlayan bir "kendiliğinden hareket" tarihin hangi döneminde var olmuştur?

İkinci olarak, herhangi bir sosyalist çevrenin işçileri, öğrencileri, o sosyalist çevreye ait olmakla işçi veya öğrencilikten muaf hale gelmediğine göre, bu işçi ve öğrencilerin belirli oranda etkin oldukları eylemler de, aynı "kendiliğindenlik"ten nasibini almaz mı? Unutulmasın. En güçlü, en örgütlü komünist partisi bile, sayısı on milyonları bulan işçi sınıfı arasında yalnızca küçük bir azınlıktır.

Ama yok, asıl ifade edilmek istenen, bizzat örgütlü yapıların doğrudan çağrılarının karşılık bulunması ise, bu, örgütlü işçi sayısından ziyade, çağrının "zamanın ruhuna", nesnel eğilimlere ne derece denk düştüğüyle alakalıdır her şeyden önce.

Nesnel eğilimleri kavramak için, toplumun artık tüm gözeneklerine yayılan o hoşnutsuzluğa bakmak kafidir. Patlamaya hazır muazzam bir öfke, önüne geçilmez arzular, tutkular birikti emekçi saf-larda. Bunu görüp, buna uygun "çağrılar" yapıldığı oranda karşılık bulur çağrılar.

Ama "çağrı" denilen şey öyle kuru kuruya yapılmaz. Dünyanın en pratik işidir "çağrı" yapmak. Bedel ödemeyi, sahada olmayı, elini taşın altına sokmayı, günlük faaliyet yürütmeyi, tek kelime ile "iş" yapmayı gerektirir. Küçük veya büyük, sürekli "iş" yapmak, bizzat o "iş" sürecinde bağları kurabilmek, militan ve üretkar çıkışlar eşliğinde uygun "çağrı"yı yapabilmek... Sonrası kurumuş bozkıra düşen kıvılcımın miktarına bağlı.

Kadınlar 17 İlde Gülistan'ı Sordu

Munzur Üniversitesi öğrencisi Gülistan Doku'nun kaybolmasının üzerinden bir yıl geçti. "Gülistan Doku İçin Adalet Komisyonları"nın çağrısıyla kadın örgütleri 5 Ocak günü 17 ilde sokağa çıkarak "Gülistan Doku Nerede?" diye haykırdı.

İstanbul'da adresi Kadıköy'deki Süreyya Operası önünde toplanan kadın örgütleri Gülistan Doku'nun fotoğraflarının olduğu dövizler taşıırken eylem boyunca sık sık, "Gülistan Doku Nerede?", "Susmuyoruz Korkmuyoruz İtaat Etmiyoruz", "Bağır Herkes Düşün Erkek Şiddeti Son Bulsun", "Yaşasın Kadın Dayanışması" sloganları attı.

Eylemde ilk olarak konuşan HDP Milletvekili Züleyha Gülüm, bir yıldır sokaklarda Gülistan'ı sorduklarını hatırlatarak, "Bu iktidar erkekleri koruyor. Biz kadınlar da şiddetinize izin vermeyeceğiz" diye haykırıyor" dedi.

HDK Eş Sözcüsü İdil Uğurlu, "Bu iktidarı yaşamımızın her alanına müdahalesinden iyi tanıyoruz. Bu iktidarın kolluk güçlerinin işlediği suçları çok iyi biliyoruz. İktidarın onları korumaya devam edeceğini de çok iyi biliyoruz. Ama susmayacağız. Uykularınızı kaçırmanın korkularınızı büyütme devam edeceğiz. İnatla sormaya devam edeceğiz Gülistan nerede" dedi.

Özgür Genç Kadınlar, Anarşist Kadınlar, Mor Sarmaşık, Yeni Demokrat Kadın, Kaldıraç, Mor Dayanışma, Kaldıraç ve Kadınların Kurtuluşu adına da konuşmalar yapıldı. Zaynal Abarakov'un yargılanması istenerek, "Gülistan nerede?" sorusunu sormaktan vazgeçemeyecekleri vurgulandı.

Ardından Gülistan Doku İçin Adalet Komisyonları adına Merve Bayır açıklama yaptı. Bir yıldır Gülistan'ı sorduklarını, bulunması için mücadele ettiklerini söyleyen Bayır, Gülistan'ın kaybolma sürecini hatırlattı, Zaynal Abarakov'un korunduğunu söyledi.

Bayır, binlerce kadının Gülistan'ı arama mücadelesini Derim'den onlarca kente yaydığını belirterek haklarını omuz omuza mücadeleyle kazandıklarını vurguladı. "Biz kadınlar birlikte güçlüyüz biliyoruz" diyen Bayır "Gülistan'a Ne Yaptınız? Zaynal Abarakov'u Neden Koruyorsunuz? Zaynal Ve Babasına Hangi Devlet Yetkilisi, Nasıl Yardım Etti? Gülistan Neden Sadece Suda Arandı?" sorularını sormaya devam edeceklerini vurguladı.

Yazmaya Devam Edeceğiz

Özgür basın emekçileri, meslektaşlarına yönelik gözaltı ve tutuklamalara dikkat çekmek üzere İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenledi. "Özgür Basın Susturulamaz, Buradayız İşimizin Başındayız" pankartı asılan açıklamaya çok sayıda basın emekçisi katıldı.

Gazeteciler adına yapılan açıklamayı Emre Orman okudu ve gözaltı, tutuklama, baskı ve sansüre son verilmesi çağrısı yaptı.

İstanbul, İzmir ve Diyarbakır'da ESP'ye yönelik operasyonda ETHA muhabiri Pınar Gayıp'ın evinin basılarak gözaltına alınmasına, İsmi naz Temel hakkında da yakalama kararı çıkarılmasına tepki gösterilen açıklamada, baskın sırasında polislerin ETHA'nın bürosunda hard diskler, kameralar, çok sayıda dijital materyaline ve 6 bin 600 lira paraya el konulduğu da söylendi.

"Yaşanan bu son operasyon bize gerçeğin sesini korkusuzca haykırmanın bu ülkede hangi bedellere sebebiyet verdiğini bir kez daha göstermiş oluyor. Biz gazeteciler olarak bu saldırıların ne ilk ne de son olmadığını farkındayız. Ülkede daha önce birçok kez yaşanan ve simen altı edilmeye devam eden olayları tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermeye

çalışan bizler, iktidar ve onun güdümündeki yandaş basına karşı halkın doğru haber alma hakkını savunuyoruz. Ve bunu savunduğumuz ölçüde siyasi iktidarın saldırılarına ve hedef göstermelerine maruz kalıyoruz" denildi açıklamada.

Van'da helikopterden atılan iki kişinin haberini yaptıkları gerekçesi ile Mezopotamya Ajansı muhabirleri Adnan Bilen ve Cemil Uğur ile Jinnews Muhabiri Şehriban Abi ve Gazeteci Nazan Sala'nın tutuklandığını öte yandan Mezopotamya Ajansı'nın Muhabiri Mehmet Aslan'ın da yaptığı haberler nedeniyle geçen hafta tutuklandığı hatırlanan açıklamada Türkiye'nin adeta gazeteci hapishanesine dönüştüğü vurgulandı.

ETHA editörlerinden Nadiye Gürbüz de polis bir hırsız gibi bürolarına girdiğini söyleyerek, birçok materyallerine el koyduklarını söyledi, "Biz sosyalist basın emekçileri olarak bugüne kadar çok kez gözaltına alındık, tutuklandık ve hemen hemen bütün tutuklanma gerekçeleri ise diğer basın emekçilerinde olduğu gibi yaptığımız haberler ve bunlardan duyulan rahatsızlıktır. Son dönemde yaşanan gözaltı ve özellikle Boğaziçi'ndeki öğrencilerin militan kararlı

mücadelesinden ve diğer üniversitelere yayılan bu mücadeleyi bizim gençliğin sesini duyurma ve aynı zamanda sarayın darbeci zihniyetine karşı mücadelesinden bağımsız görmüyoruz" dedi.

Geçen hafta Mehmet Aslan'ın gözaltına alınıp, tutuklandığını dile getiren Mezopotamya Ajansı Muhabiri Naci Kaya da ev başını kendisinin de evde bulunduğunu, polislerin kitap ve haber notlarını "suç delili" saymalarının ifade özgürlüğüne yönelik bir saldırı olduğunu söyledi.

Kitap ve haber notlarının "Örgüt üyeliğine delil" olarak kabul edilmesinin dahi suçlamayı en baştan çürüttüğünü söyleyen Kaya, "Yaptığımız haberler sürekli olarak gerekçe gösteriliyor. Birçok gazeteci arkadaşımız tutuklu. Baskı ve tutuklamalara karşı Musa Anter'in kök saldığı çınarın altında, hakikatin sesini her koşulda halka ulaşturmaya devam edeceğiz" dedi.

Devrimin Kartalları Anıldı

gerekçesi, eylemcilerin "yasak FDJ sembolleri" giymeleri...

"Özgür Alman Gençliği" FDJ, Demokratik Almanya'nın resmi sosyalist gençlik örgütü idi... Saldırının ardından açıklama yapan FDJ, Alman polislerinin geçtiğimiz haftalarda nazi sembolleri ile yürüyüş yapanlara saldırdığını da hatırlattı ve yürüyüş boyunca tüm salgın tedbirlerine uyulduğunu söyledi. Ayrıca "Batı" Almanya'da yasaklıydı FDJ, ancak şu an "Doğu" Almanya topraklarında idiler ve böyle bir yasaklama bu bölgede söz konusu değil...

Saldırıları rağmen devam eden yürüyüşün ana sloganı "Mücadele Et ve Hatırla: Kriz ve Baskı - Cevap - Devrim" idi ve Friedrichshain bölgesindeki Frankfurter Tor'dan saat 11.00'de başladı ve Lüksemburg ve Liebknecht'in anıt mezarlığında sona erdi.

Bu yıl Lenin de anıldı eylemde ve Lenin-

Liebknecht-Luxemburg-Gösterisi (LLL) denildi.

"Luxemburg ve Liebknecht, bizi sömürüden uzak barışçıl bir toplum için ayağa kalkmaya çağırıyor. Hakim siyasete karşı çıkıyoruz çünkü bu savaş, doğanın yok edilmesi ve sosyal ve demokratik hakların ortadan kaldırılması anlamına geliyor" denildi yapılan konuşmalarda. Gözaltılarını serbest bırakılması istendi yapılan anonslarla. Enter-

nasyonal bir hava hakimdi yine yürüyüşte ve anmada. Sadece Almanya değil, Türkiye ve Kürdistan'ın da aralarında olduğu çok sayıda sosyalist örgütler de yerini almıştı. Ancak pandemi nedeni ile uluslararası heyetler katılamamıştı.

Karanfillerin anıtı bırakılmasının ardından anma Enternasyonal Marşı ile sonlandı.

PROPAGANDANIN YAN ETKİSİ

Kenan Kızıl

Göbels propagandasının bel kemiğini oluşturan ana unsur yalandır. Çöken ekonomi, bitmiş siyasal araçlar, her gün daha da kötüleşen yaşam koşulları ve diğer her türlü olumsuz gelişme bu propagandayla başta gözlerden kaçırılır, gizlenir; ama bu olmuyorsa o zaman tam tersiymiş gibi yansıtılır.

Tabii, bunun işe yaraması için, öncelikle buna inanmaya hazır bir kitle yaratılması daha doğrusu böyle bir kitlenin sürekli yaratılması lazım. Burjuvazi, böyle bir kitle yaratmak için hayatın her alanında hiç durmadan, aralıksızca çalışır. Maalesef ki bu konuda şartlar acımasız şekilde ondan yanadır, çünkü hem iktidarda olanın verdiği muazzam olanaklara, araçlara sahiptir ve hem de mevcut üretim biçimi nedeniyle, kendi emeğine yabancılaşmış milyonların varlığı, ona burjuva kültür ekimi için hazır bir saha sunar. Kendi emeğine yabancılaşan insanlar hızlıca bir birlerine ve kendilerine yabancılaştırılır. Tüm beyinlere bencil, bireyci ve her açıdan hastalıklı burjuva kültürü doğuştan ölüme dek hiç durmadan akıtılır. Bu kültür ekimi her türlü bilimsel düşünceye kapatılmış eğitim kurumlarından, sadece kendi çıkarını düşünen çalışan yaratmaya kurulu üretim alanlarına, "sevgi" ve "korumacılık"la maskelenmiş olsa da yine de çok yönlü çıkar ilişkilerinden oluşan aile kurumuna dek hayatın her alanında yapıyor.

Bu kültür oldukça karmaşık bir kültürdür; ancak böyle oluşu onun tesadüfen ortaya çıktığı anlamına gelmez. Kozmostaki hiç bir şey, bu kadar çok çelişmeli hatta saçma şeyi öylece, kendiliğinden bir araya getiremez. Milyar kere milyar da bile bu bir tesadüf olamaz. Bu ancak ve ancak bir devlet aracılığıyla, bilinçli ve örgütlü bir şekilde yaratılabilir. Cehalet denen şey kendiliğinden ortaya çıkmaz, çıkamaz; çünkü tesadüf olamayacak kadar planlı bir süreçtir. Burjuvazi, bu süreci örgütleyen gücün ta kendisidir ve hakkını teslim edelim ki bu konuda iyi. Belki yeterli değil, belki aşım özet belki de sıkıcı bir tekrar lakin bilimsel düşünme yeteneğinden yoksun kitleler işte bu yollar yaratıyor; çünkü böyle bir kitle yaratılmadan bu propagandaya körü körüne inancak güruhlar da yaratılamaz.

Yaratılan bu kitle çok da edilgen bir kitle değildir. Çünkü, o bu yalana (propagandaya) inanmakla kalmaz. Onu sahiplenir, onun koruyucusu, savunucusu ve dağıtıcısı olur ve böylece bu yalan artık kolektif bir yalana dönüşür. İşte bu yüzden de bu kitle kendinden olmayandan, farklı olandan; hatta bilmediği, tanımadığı insanlardan nefret eder. Oysa normal insanlar bilmediklerini, tanımadıklarını merak eder ya da en fazla onlardan korkar fakat nefret etmez. Çünkü nefret kendiliğinden oluşamaz. O bir çeşit tersine bilinçlendirmenin sonucudur ve insan doğasına ters bir anomalidir.

Artık tüm devlet bürokrasisi kolektif ve refleksi dönüşen bu yalanı yeniden üretmeyi ve büyütmeyi bir an bile boşlayamaz; çünkü bu yalan yeni yeni yalanlarla beslenmek zorunda. Zaten bu nedenle de bu görev bu aşamada sadece bir partinin değil tüm faşist cephenin de görevidir. Başka türlü de olamaz zira bir sistemin yalanı ancak kolektif bir yalan olabilir. Belki, resmi görevlilerin yalanlarına, bu, onun ahlaki sorunu deyip geçmeler olabilir, fakat sorun şu ki, o resmi görevlinin hiç utanmadan söylediği bu yalan, kendisi hakkında dahi olsa bile abartısız o sistemin ve devletin yalanıdır. Her bir yalanın çok sayıda üreticisi vardır. Ve evet, ahlaki bir yanı da mevcuttur; ama bu ahlaksızlık bu yalanı sarf edenler kadar o sistemin de ahlaksızlığıdır.

Maalesef çeşitli nedenlerle bu durum sık sık basite alınabiliyor. Oysa bu yalanla, yalana dönen şey hayatın kendisi, çocuklarımızın geleceği ve yarına dair bütün güzel hayallerin hepsi. Çünkü bu yalan asla ama asla tuza, şekere ve mutlu yarınlarla dönüşmez. Hatta, bu yalan o mutlu yarınların celloladır; çünkü yarın dediğimiz şey, ancak ve sadece doğrular üstünde kurulabilir ve bu doğrular bu yalanla kardeş kardeş yan yana büyümez. Yani ya bu yalan ve onu yaratan sistem ya yarınlar. İkisinden biri seçilecek ve bu tercih yapılmak zorunda. Çünkü bu yalan son derece etkin ve de öldürücü bir silahtır hiç bir şart altında basite alınmaz. Bu yalan her doğru söze ve onu söyleyenlere karşı acımasızca çevrilir; onları önce itibarsızlaştırılır sonra faşist güruhların hedefi haline getirilir. Bu yalan önce cinayetlerin, hatta katliamların gerekçesini yaratır sonra da üstünü örtür.

Burjuvazi, bu silahlı kendi içlerindeki anlaşmazlıklarda da kullanmaktan çekinmez. Muhalefet ya da herhangi bir sistem içi parti, grup veya çevre haddini mi aştı; derhal yüce lider çıkar ve zehir zemberek sözlerle bu silahı onlara çevirir. Tabii, karşı tarafta aynı şekilde yalanlarla çarpıştırılır; seviyesizlik seviyesizlikle yarışılır. Sakın bir dengeleme aracı sanılmasın, yok bu bir hizaya sokma sopasıdır.

Dönem dönem kendi aralarında kullansalar da bu silah esas olarak yerelde ve dünya çapında emekçi sınıflara, onların öncülerine, devrimlere karşı yoğun olarak kullanılıyor. Bugün (dün olduğu gibi); sinema perdelerinden, fakülte kürsülerine, çapsız yazarların kara propaganda kitaplarından burjuva medyanın tamamına dek bu saldırı kesintisiz sürüyor. Sanki Hitler'i, Mussolini'yi, Suharto'yu, (Endonezya) Franko'yu Salazar'ı, Batista'yı, Samoza'yı, Pinocetti, K. Evren'i ve daha binlerce toplu katliamcı faşist diktatörü yaratan kendisi değilmiş gibi burjuvazi, yaşamlarının emekçilerin kurtuluşuna adanmış Lenin, Fidel, Che, Dimitrov, Roza ve daha onbinlerce gerçek kahramanı katil olarak yaftalamaya çalışıyor. Halen daha, şuan bile sokaklarında siyahilerin faşist polislerce boğazlandığı ve sivil halk üzerinde nükleer bomba kullanmaktan çekinmemiş, yetmiş üstüne yüzlerce nükleer denemeye tüm canlı hayata inanılmaz zararlar vermiş şu iki yüzü ABD kalkıp utanmazca herkese demokrasi dersi vermeye ve sosyalizmi insan ve doğa düşmanı ilan etmeye kalkışabiliyor.

Uluslararası arenadaki bu savaş "ulusal sınır"lar içinde aynı amaçla ve aynı özle sürdürülüyor. Fark sadece biçimseldir. Faşist ya da faşizm yanlısı olmayan her hukukçu, hekim, çevre mühendisi, mimar, aydın, bilim insanı, hakkını arayan, her işçi memur, başkaldıran her kadın derhal ve katliyen "halk düşmanı" ve "terörist" ilan ediliyor. Fakat, tüm bu Göbels propagandasının, bu yalanın, bu gerçek katilleri kahraman ve gerçek kahramanları da katil gibi gösteren büyük sahtekarlığın bir yan ürünü vardır. Burjuvazi bu silahı kullanmaya kendini öyle bir kaptırır ve her sorunu bununla çözmeye kolaylığına öyle bir bağlanır ki bunun ölümcül yan etkisini ön görse bile engelleyemez!..

Evet, bu ölümcül yan etki, bu silahı kullanmanın sonuçlarından biridir ve anı geldiğinde davetsiz ama durdurulamayacak bir katiyetle çıkar gelir. Bu durum tüm düzeni bozar, kalkanları düşürür, mızrakları kürdan gibi kırar ve faşizm zafer yürüyüşünü bir anda onun için bir ölüm kapanına dönüştürür. Av, avcıyı bir güzel tepelerken buna sadece uyanık denir. Sonra bir de bakılır ki doğruları söyleyenler bir çığ gibi artarak ama aynı anda yıkarak geliyor. Artık emeğine yabancılaşanlar öfkelenmekle yetinmez, nedenini ortadan kaldırmak için hareket geçer. İşte bu anda kolektif yalanan karşısına kolektif doğru çıkar ve bir de bakarız ki, bir kez daha tarih bir son daha yazıyor zamanın Hitler'ine. Geçti o "kral öldü yaşasın kral" dönemleri artık eksiksiz ve kesin surette sonlar yazılıyor.

Ve dün peşlerindeki şuursuz güruhlarla güçlü olanlar, bugün hızla eriyorlar ve yarın o koca yalanla baş başa kalacaklar. Ancak artık her yalan çift yönlü bir mermiye dönüşmüştür; rakibe işlemeyen her kurşun sahibine geri dönüyor hem de namludan çıktığından çok daha hızlı. Çünkü tarihin keskin anlarında yorgun mermilere yer yoktur; bir şey ya hızlıdır ya da daha hızlı!..

Uyanışlar da kolektiftir, sıkılı yumruklarda, dünyanın her parçasından yükselen devrim ateşleri ve marşları da... Çanlar çalıyor duyuyor musunuz?..

Hesap sormalar da kolektiftir!..

Salgının İşgücü Piyasalarına Etkisi Sürüyor

"Covid-19 salgınının işgücü piyasalarına etkisi sürüyor, işsizlik artıyor" diyen DİSK-AR, işsizlik ve istihdamın görünümü raporunu yayımladı:

Rapora göre

-Covid-19 Etkisiyle Geniş Tanımlı İşsiz Sayısı 10,7 Milyon!

-Ümitsiz İşsiz Sayısı 1,5 Milyona Ulaştı!

-İstihdam 896 Bin Azaldı

-Covid-19 Etkisiyle Geniş Tanımlı Kadın İşsizlik Oranı %41'e Ulaştı!

-İş Aramayıp Çalışmaya Hazır Olanların Sayısı 4,3 Milyona Ulaştı!..

Rapora göre:

TÜİK Ekim 2020 Hanehalkı İşgücü Araştırması (HİA) sonuçlarını 11 Ocak 2021'de açıkladı. Ekim 2020 verileri, salgının en yoğun geçtiği Nisan ve Mayıs aylarından sonra kısmi bir gerilemenin görüldüğü ve ekonominin açıldığı dönemi yansıtıyor. Ancak istihdam ve işsizlikteki vahim tablo sürüyor.

TÜİK'e göre dar işsizlik oranı (standart işsizlik oranı) 0,7 puanlık azalış ile %12,7 seviyesinde gerçekleşti. Yine TÜİK'e göre Türkiye genelinde işsiz sayısı 2020 Ekim döneminde geçen yılın aynı dönemine göre 691 bin kişi azalarak 4 milyon 5 bin kişi oldu. TÜİK açıkladığı dar tanımlı işsizlik oranı ve işsiz sayısı ile Covid-19'un istihdam üzerinde yarattığı tahribatı yansıtıyor, tersine saklıyor. Nisan 2020'den bu yana

uygulanan işten çıkarma yasağı nedeniyle TÜİK'in dar tanımlı/standart işsizlik verileri işgücü piyasalarındaki gerçek tabloyu yansıtmıyor. TÜİK'in verileri perdelenmiş verilerdir.

TÜİK'in Ekim 2020 dönemine ait sonuçlarında yer alan dar tanımlı (resmî) işsizlik oranı ve işsiz sayısı Covid-19 döneminde yaşanan istihdam ve iş kaybını yansıtmayan ve tamamen TÜİK'in işsizlik hesaplama tekniğinin yetersizliğinden kaynaklanan bir sonuçtur.

Rapordan özet bulgular şöyle:
-DİSK-AR, ILO'nun yöntemini esas alarak Covid-19'un yarattığı gerçek istihdam kaybını ve işsizliği hesapladı.

-Geniş tanımlı işsiz sayısı 9,7 milyona yükseldi.

-Geniş tanımlı işsizlik oranı %27 olarak gerçekleşti.

-Ekim 2020'de de Covid-19 ve

ekonomik krizin işgücü piyasaları üzerindeki tahribatı sürüyor.

-Covid-19 etkisiyle revize edilmiş geniş tanımlı işsiz sayısı ve iş kaybı Ekim 2020'de 10 milyona yaklaştı!

-Covid-19 Ekim 2020'de en az 2 milyon 246 bin yeni eşdeğer istihdam kaybına yol açtı.

-Revize edilmiş geniş tanımlı işsizlik ve iş kaybı %29,8'e yükseldi

-İstihdam bir yılda 896 bin kişi azaldı.

-İstihdam oranı %43,6'ya geriledi.

-İşbaşında olanların sayısı son bir yılda 1 milyon 833 bin kişi azaldı.

-Ümitsiz işsizlerin sayısı bir yılda 668 binden 1 milyon 511 bine yükseldi.

-Kadınlar Covid-19'dan daha fazla etkileniyor: Kadın işgücü %8 kadın istihdamı %6,3 azaldı.

"Rahatınızı Kaçıracağız"

Kayı Holding'in Cezayir'deki inşaatlarında çalıştığı halde 2 yıldır maaşını alamayan 250'ye yakın işçi, 12 Ocak günü şirketin İstanbul Levent'teki Genel Merkezinin önünde eylem yaptı. "Elazığ'dan, Adana'dan, Kayseri'den, Hatay'dan Alacagımızı Almaya Geldik", "Param Yok Yalanına Tokuz" pankartları açan işçiler, "Paralarımızı Alana Kadar Buradan Gitmeyeceğiz" dediler.

Kayı İnşaat'ın Cezayir'deki Bechar Askeri Hastane, Cite Financiere, Oran Askeri Konaklama ve Ouargla Askeri Hastane şantiyelerinde çalışan işçiler, yaklaşık 1 yıllık ücretlerinin kendilerine ödenmediğini söylüyorlar. Bunun için işçilerin, şirket temsilcileriyle defalarca görüşmeleri, hatta sorunlarını Ankara'ya giderek Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'na aktardıklarını anlatıyorlar.

Çavuşoğlu'nun kendilerine "Tüm alacaklarınız 2 ay içinde ödenecek" sözü verdiğini aktaran işçiler, bunun üzerinden 4 ay geçmesine rağmen hiçbir ödeme yapılmadığını söylediler.

Ülkenin birçok kentinden, İnşaat-Sen'in öncülüğünde bir araya gelen işçiler, İstanbul Levent'teki Kayı Holding'in Genel Merkezi önünde basın açıklaması yaptı.

İşçiler, Kayı İnşaat önünden patron Coşkun Yılmaz'a seslenerek, "5 kurusuz gittik, 5 kurusuz geldik. Coşkun Yılmaz için rahat mı? Bu işçiler kapında yatacak bugün. Arabulucu aydan aya öderiz dedi. Şimdi arıyoruz o da açmıyor. Biz hakkımızı istiyoruz, sonuna kadar buradayız. Coşkun Yılmaz in aşağı bize açıklama yap. Artık masallara dayanacak gücümüz kalmadı. Coşkun Yılmaz paramızı öde" dedi.

Adana'dan gelen işçilerden Murat Toksöz, "Hiçbirimizin dayanacak gücü kalmadı. Ortalıkta hastalık var. Sesimiz artık duyulsun, kimsenin eve ekmecek alacak, çocuğuna mama alacak parası kalmadı. Artık masallara dayanacak gücümüz kalmadı" diyerek isyan etti.

Borç para alarak eyleme geldiğini söyleyen bir işçi ise "Hiç paramız yok. Onun için Coşkun Yılmaz'a sesleniyorum. Bir an evvel bizim hakkımızı ödesin. Mağduruz çok mağduruz inan. Çocuklarımız aç, perişan hepsi. 8 tane öğrencim vardır. Allah'tan korksun ben çok mağdurum" dedi.

İnşaat Emekçileri Sendikası (İnşaat-Sen) Temsilcisi Nurseli Gözüaçık, Türkiye'nin birçok ilinden geldiklerini, büyük bir hak gaspı yaşadıklarını anlattı. Haklarını talep ettiklerini söyleyen Gözüaçık, Kayı İnşaat işçilerinin iki yıldır paralarını alamadıklarını söyleyerek "Sabrımız tükendi. Beklemekle günler aylar yıllar geçti. Hakkımız hala ödenmedi" dedi ve işçilerin haklarını alana kadar mücadele edeceklerini vurguladı.

İnşaat-Sen Sözcüsü Can Ersoy da, Kayı Holding'in devlete karşı taahhütleri yerine getirdiği gibi işçilere olan taahhütlerini de yerine getirmesini istedi. Ücretlerini ödemeyenlere seslenen Ersoy, "İnsanların en zengin olduğu yerde edilemez ve rahatınızı kaçıracağız. Hakkımızı alacağız" dedi.

PTT İşçilerinin Eylemi Sürüyor

PTT taşeron işçilerinin eylemi, 14 Ocak itibarıyla 26. gününde İstanbul Sirkeci ve İzmir Bayraklı PTT önlerinde devam ediyor.

PTT'de çalışan taşeron işçiler, bağımsız PTT-Sen ve PTT Kargo-Sen'de örgütlenmelerinin ardından ücretsiz izin ve işten çıkarma saldırısıyla karşılaşmıştı. Sendika Genel Başkanı da dahil işten çıkarılan PTT-Sen ve PTT Kargo-Sen üyeleri, 9 Aralık'ta İstanbul, İzmir ve Bursa PTT başmüdürlükleri önünde oturma eylemi başlattılar.

İzmir'de Bayraklı PTT önünde ve İstanbul Sirkeci PTT önünde eylemlerini sürdüren PTT işçileri konuşmalar ve sloganlarla işten atma ve ücretsiz izin saldırısını teşhir ederek işlerini geri istediklerini anlatıyor. Eylem alanına demokratik kitle örgütleri, sendikalardan da pek çok kişi dayanışma için ziyaret ediyor, destek oluyor.

Google İşçileri Örgütleniyor

Çoğunluğu Google'ın San Francisco Körfez Bölgesi ofislerinden 200'den fazla işçi, şirketin ABD'deki ilk sendikasını oluşturmak için bir araya geldi.

Google ve ana şirketi Alphabet çalışanları, 4 Ocak Pazartesi günü şirketin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ilk sendikasını kurdu. Alphabet Workers Union (AWU) adlı sendika, Communication Workers of America (CWA) ya bağlı olacak.

AWU'nun şimdilik 227 üyesi var ve bu teknoloji devinde aйдan alan ilk resmi sendika.

AWU web sayfasında hedeflerinin adil ve kapsayıcı bir çalışma ortamı, taciz, taciz, ayrımcılık ve misilleme faillelerini sorumlu tutma, tüm çalışanlar için eşit hak ve inançlarını ihlal eden işleri reddetme hakkı olduğunu söylüyor. Ve tam zamanlı çalışanların yanı sıra satıcılar, geçici çalışanlar ve yükleniciler dahil olmak üzere her türden işçiyi temsil etmeyi amaçlıyor.

Alphabet'te çalışan 100.000'den fazla işçi varken, sendikaya üye olanların sayısı çok sınırlı ve toplu iş sözleşmesi imzalamak için yeterli çoğunluğu (%30) sağlamaktan çok uzak. Ancak bu atılan ilk adım. Alphabet'in çatısı altında Google, YouTube ve Waymo gibi birçok şirket var.

"Herkes Zulmünde Boğulsun"

Bursa Orhangazi'de bulunan Cargill Fabrikası'nda Tek Gıda İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan 14 Cargill işçinin işe iade mücadelesi 1000'inci gününde.

Eylemlerinin 1000'inci gününde Ankara'da Tarım ve Orman Bakanlığı önünde açıklama yapmak isteyen işçiler, 11 Ocak günü Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkez binasında bir araya geldi. Ancak işçilerin sendikadan çıkması polis tarafından sendika ve çevresi ablukaya alınarak engellendi.

Tarım ve Orman Bakanlığı'na gitmek isteyen işçilerin önüne polis barikadı kuruldu. Taleplerini bakanlığa iletmek üzere gitmek isteyen işçilere engel olundu "Biz devletin gücüyüz, size orada neler yapabileceğimizi gösteririz. Merak etmeyin" denilerek tehdit edildi.

Yaşanan tartışmaya rağmen gitmelerine izin verilmeyen işçiler geceyi bina önünde geçirmek istediler. 8 Cargill işçisi ile destek olmak için yanlarına gelen 2 kişi gözaltına alındılar. Gözaltına alınma gerekçeleri ise "sobanın yaşam alanında tehlike sayılması"...

İşçiler akşam geç saatlerde polisten "evinize dönün" ulti-matomu ile serbest bırakıldılar. Araçlarıyla Bursa'ya dönmek isteyen işçilere, bu defa da "sokağa çıkma yasağını ihlal ettikleri" gerekçesiyle ceza kesildi.

İşçiler polise "Ankara'da bize ceza kesen polisler bir tutanak verdiler. Bununla Karaman'a gidebilirsiniz dediler. Karaman'ın girişinde yine plakalarımız verilmiş, bu defa da saat 04.45'de sokağa çıkma yasağı sebebi ile ceza kesildi. Bu ülkede emniyet müdürünün sözü bu demek ki. Herkes zulmünde boğulsun" diyerek devletin gücünü ceza ile gösterdiğini söyleyerek tepki gösterdiler.

"15 Defa Gözaltına Alındık"

4 yıldır verilmeyen haklarının ödenmesi talebiyle eylemler yapan BİMEKS işçileri, bu süreçte 15 defa gözaltına alınmışlardı. 13 Ocak günü yine kendilerine karşı açılan bir dava nedeni ile Çağlayan Adliyesi'ne gelen BİMEKS işçileri, basın açıklaması yapacaklarını duyurmuşlardı. Ancak mahkeme heyet başkanının mazeret bildirmesi nedeniyle, dava ertelendi.

Saat 14.00'de işçiler, Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ile birlikte Adliye önünde bir basın açıklaması yaptılar. "Yasal Eylemlerimize Dava Açan Devlet Akgiraylara Neden Dokunmuyor" ve "Bimeks İşçileri Yalnız Değildir" pankartlarının açıldığı eylemde İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) da baret ve dövizleri ile katılarak işçilere ve öğrencilere destek verdi.

Açıklamada ilk olarak konuşan Bimeks emekçilerinin Avukatı Emre Erdal, işçilerin uzun zamandır maaşlarını ve tazminatlarını alamadıklarını söyleyerek, açtıkları davaların sonuçsuz kaldığını belirtti. İcra takiplerinden de bir sonuç alınmadığını söyleyerek "Bu dava sürecine gelen yolda Bimeks işçileri hakkını ararken il hıfzıssıhha kanunu kararı bahane edilerek işçilere müdahale ediliyor. Herhangi bir suç unsuru yokken hakkını arayan işçilere davalar açılıyor. İşçilerin yaptığı şikayetlerin hepsi kovuşturulmaya yer yoktur kararlarıyla hiçbir şekilde işleme alınmıyor fakat yaptıkları ilk eylemde dava açılıyor" dedi.

Ardından konuşan Bimeks emekçilerinden Dilek Aslan, mağdur olduklarını ve uzun zamandır iş bulamadıklarını dile getirerek, "İlme ilmek soygunlarına alet ettiler bizi sömürdüler. 'Aileyiz' dediler 'aynı gemideyiz' dediler. 'Aynı gemideyiz' diyenlerden uzak durun. Aynı gemide değilsiniz çünkü batan gemide ilk sizi atıyorlar. Sokağa bırakıldık, her yere borçlu kaldık. Hakkımı aradığım için gözaltına alındım. Ben suçlu muyum? Devlete soruyorum, hırsızlık mı yaptım? Bimeks'in mağazasından bir çöp mü çaldım? Bizim tazminatlarımız içeride kaldı. Onlar gibi hanlar, hamamlar istemiyordum. Evimi geçindiriyordum, onu da elimden aldılar. Hırsız patronlardan bizi kollayın. Biz robot gibi çalıştık. Ne bayram gözü gördük ne başka bir şey" dedi.

Yine işçilerden Leyla Akıncı da, Vedat Akgiray'ın STK başkanı olabilmek için hisselerini kardeşine devrettiğini söyleyerek, "Akgiray şirketi borsaya soktu. Usulsüzlük yaptığı için devlet soruşturma açtı fakat bu soruşturmada da sonuç çıkmadı. Kendisinde ahlak adında hiçbir şey bulunmayan patronumuz Vedat Akgiray şu anda Boğaziçi Üniversitesinde iş etiği dersi veriyor. İşçileri, borsayı, STK'yı dolandıran bu adam Üniversitede iş etiği dersi nasıl verebiliyor?" dedi.

Boğaziçi Dayanışması adına konuşan BOUN öğrencisi Hüseyin Arif ise, demokratik taleplerini ve haklarını dile getiren her kesime dönük baskının arttığına dikkati çekerek, dayanışma çağrısı yaptı. "Biz bunlara geçit vermeyeceğimizi, bu düşüncelerin kayyum düşüncelerle aynı olduğunu onlarca kez dile getirdik dile getirmeye devam ediyoruz. Okullarımızda ve yaşamın her alanında kayyumları da hırsız patronları da istemiyoruz. Demokratik taleplerini demokratik alanlarda istediği gibi dile getiren gençliği arzuluyoruz. Biliyoruz ki ancak işçilerle, kadınlarla, LGBT+ bireylerle beraber bunu sürdürürsek başarabileceğiz" dedi.

"Emeğimizin Karşılığı İşten Atılmak Oldu"

İstanbul Küçükçekmece'de bulunan Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışan 65 işçi, 31 Aralık 2020 tarihinde işten atıldı. Hastane yönetimi, Mamabüs adındaki bir taşeron firmayla anlaşarak, işçileri tazminatsız bir şekilde işten çıkardı.

Aradan geçen sürede hastane yönetimi işçilerin özlük hakları dahil herhangi bir hakkının bulunmadığı iddia ederek işçilerle görüşmeyi reddetti.

Çoğunluğu en az 5 yıldır aynı hastanenin yemekhane bölümünde çalışan işçiler, daha önce sadece okul yemekhanelerine yemek veren bir firmanın, şimdi Devlet Hastanesi'nin ihalesini aldığı ve bu firmanın da kendilerini işten attığını söylediler.

İşçiler, işten atmanın yasak olduğunu hatırlatarak işe geri dönmek için 8 Ocak günü hastane önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Eylem öncesi hastane çevresi yoğun polis ablukasına alındı. İşçiler hastane yönetimiyle görüşse de, kendilerine yine kapıların kapatıldığını söylediler.

İşçiler adına basın açıklamasını Fırat Şalo okudu. Şalo hastanede çalışan işçilerin herhangi bir firmaya bağlı olmadan çalıştığını vurgulayarak, gelen son taşeron firmanın el altından hastane yönetimiye anlaşıldığı ve bunun sonucunda işten atıldıklarını anlattı.

İşten atmanın yasaklandığının sürekli söylendiğini hatırlatan Şalo "Biz 65 kişi sokakta kaldık. Zaten pandemiden dolayı bütün işyerlerinin kapalı olması nedeniyle ailelerimizde çalışan da kalmadı. Mutfağı okul işletiyor diyorlar. Okulun işletmediğini biliyoruz. Mamabüs diye bir taşeron firmanın olduğunu da biliyoruz. Madem ki taşeron firma var, işten çıkarmanın yasak olduğunu Cumhurbaşkanı açıklamadı mı? O zaman firma bizi çalıştırsın, neden işten çıkarıyor?" dedi.

Pandeminin başlangıcından itibaren Covid-19 pozitif olan hastaların odalarına dahi yemek hizmeti yaptıklarını, bunların karşılığında işten çıkarıldıklarını da sözlerine ekleyen Şalo "İşimizle ilgili hastane yönetimi ve başhekim bizi insan yerine koymayarak hiçbir açıklama yapmadan Emniyeti çağırarak bizi odasından kovdurdu. İşimiz geri dönmek istiyoruz" diyerek açıklamasını sonlandırdı.

Açıklamanın ardından konuşan işçiler, hastane yönetiminin anlaştığı taşeron firmasının herhangi bir ihale olmadan işi aldığı söylediler. Firmanın hastane yönetimiyle normalden fazla bir fiyatta anlaşmış olduğunu belirtti "Aylık 57 bin yemek var. Önceki firma 8 liraya yapıyordu ama bu firma şimdi 11 TL'ye yapıyor" diyerek arada aylık en az 160 bin lira fark olduğunu vurguladı.

15 Ocak günü yeniden hastane önünde eylem yapan işçiler, "İşimizi Geri İstiyoruz" pankartı ve dövizleri taşıyarak, pandemi sürecinde işsiz bırakılmalarına ve hastane yönetiminin ilgisizliğine isyan ettiler.

Hastanede çalıştıkları süre içinde 10'dan fazla taşeron firmayla çalıştıklarını ancak Mamabüs adlı taşeron firmanın hastanenin yemekhane ihalesini almasıyla işlerine son verildiğini ve hastane yönetiminin de işten çıkarılmalarına sessiz kaldığını belirterek tepki gösterdi işçiler.

Basın açıklamasını okuyan Fırat Şalo, "Konuyla ilgili görüşüğümüz hastane yönetimi ise bize herhangi bir şekilde olumlu dönüş yapmadı. Görüşmeye çıktığımızda ise Emniyet'i çağırarak bizi odalarından kovdurdular. İşe geri dönmek isteyenler için ise yeterlilik şartı sunuldu. Şartlar ise işin kendisiyle alakalı olmayan istekler ile dolu. Mesela bizden Turizm-Otelcilik mezu olmamız istendi. Soruyoruz; şu an bizim yerimize alınan elemanlardan kaç turizm otelcilik mezu? Bizde aranan şartlar onlarda da arandı mı?" diye sordu.

"Emeklerimizin karşılığı 5 kuruş para vermeden işten çıkarılmak oldu" diyen işçiler, Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi'ndeki işlerine dönmek istediklerini söyleyerek dayanışma çağrısı yaptılar.

Emekli Sendikaları Koordinasyonu

Emekli Dayanışma Sendikası, Emekli-Sen ve Tüm Emekli-Sen İstanbul temsilcileri bir araya gelerek, yayınladıkları deklarasyonla ekonomik-demokratik mücadelelerinde eylem ve güç birliği sağlamak amacıyla İstanbul Emekli Sendikaları Koordinasyonu'nu kurduklarını açıkladılar.

Sendikalar yaptıkları ortak açıklama ile İstanbul Emekli Sendikaları Koordinasyonu'nu emeklilerin sorunlarının çözümüne dair 'güç-birliği, birleşik mücadele' ekseninde kurulduğunu söylediler.

Emekliler taleplerini de şöyle sıraladı:
*Ülke GSMH'sına verdiğimiz emeklerin ve birikimlerin karşılığı olarak, emeklilik haklarımızı adaletli biçimde almak ve kullanmak istiyoruz.

*Bu amaçla, devlet ve ilgili sosyal güvenlik kurumlarıyla emeklilere ait toplu sözleşme yapmak istiyoruz.

*Biz emekliler adına birilerinin yarım ağızla konuşmasını kabul etmiyoruz.

*Artık sermayenin ve devletin tek tarafı belirlediği hukuku istemiyoruz.

*Emekli ve yaşlılar tarafı olarak sözleşme masasında, toplu sözleşme hakkımızı kullanmak istiyoruz."

PANDEMİYLE GELEN ANI DEĞİŞİM

Özgür Güven

Kapitalizmin dünya krizi derinleşmeye devam ediyor. Bölgesel savaşların biri bitmeden diğeri başlıyor; bütün dünyaya yetecek kadar üretim yapıldığı halde milyonlarca insan yoksulluk, açlık ve sefalet içinde yaşamaya devam ediyor. İklim değişikliği ve çevre felaketlerine varan doğanın yağmalanması, dünyanın geleceğini bile tehlikeye atmış durumda. Kapitalist uygarlık büyük bir süratle tam bir çöküşe doğru sürükleniyor.

Kendi tarihsel sonuna sürüklenen her toplumsal sistem bu iflah olmaz çöküşü yaşamıştır. Şimdi de kapitalizm bunu yaşıyor. Bu kaçınılmaz çürümeye buluyor. Doğanın değil, insanın yaptığı her şey bu kültürü oluşturuyor ve çürümeye yüzlerce biçimde kendini açığa vurarak sürüyor. Görmek için etrafınıza şöyle bir bakın; mali-ekonomik yaşamdaki ağırlıklılıkta, doymak bilmeyen bencillikte, hırsta, spekülasyonda, kötcül duygularda, kadına, çocuğa, hayvana karşı uygulanan şiddette, taciz ve tecavüzde, başkalarının acılarına karşısındaki umursamazlıkta, burjuva ailenin dağılmasında, ahlakta, sanatta, felsefede, her yerde ve her alanda bu çürümeyi görebilirsiniz. Öyle ki, daha dün kadar insanlığın gelişiminden ve refahtan söz eden burjuva ideologlar ve fikir insanları bile, artık geleceğe dair korku verici bir belirsizlikten, karamsarlıktan başka bir şey söylemiyorlar.

20. yüzyılın son çeyreğinde başlayan kapitalizmin dünya krizi, 21. yüzyılda sistemi siyasetiyle, felsefesiyle, ideolojisiyle birlikte tam bir çıkmaz sokağa sürükledi. Bütün bu çürümeye ve çöküş, burjuva toplumun çorak, verimsiz fikir dünyasında, ideolojisinde, içi boş manevi değerlerinde ve yaşam biçiminde kendini gösteriyor. Burjuva ideologlar bütün bunları görmezden gelmeye, inkar etmeye çabalasalar da, kendileri de, kapitalizmin kaçınılmaz sonuna doğru sürüklendiğini fark ediyorlar. Elbette bunu kabul etmelerini beklemiyoruz. Ancak onlar inkar etseler de bu sistem kendi sonuna doğru sürükleniyor. Zaten ideologlarıyla, stratejistleriyle bütün bir burjuva sınıfın düşünce tarzına, ideolojik politik hattına ve yaşamına damgasını vuran asıl olgu, işte bu durdurulamaz çöküştür. Oysa bu ideologlar ve stratejistler çok değil, bundan otuz yıl önce "tarihin sonu" diyerek kapitalizmin ölümsüzlüğünü ilan ederken başlayan kriz ve çöküş süreci, sistemi büyük bir hızla kendi sonuna sürükledi; tarihin en derinine gidecek olan toplumsal değişim döneminin, yeni bir toplumsal devrimler çağını eşliğine getirdi.

Sistemin çelişkilerinin tam anlamıyla keskinleşip açığa çıkması, çok sürmedi, dünya tam bir kargaşa ve belirsizlik içine sürüklendi; dünyanın önde gelen büyük tekelleri birbirini yutarken, borsadaki iniş çıkışlar, tedarik zincirindeki kopukluklar, resesyonun depresyona varması, artık krizden çıkış yolu kalmadığını gösteriyor. Üretici güçler, kendilerini bir kabuk gibi saran kapitalist üretim biçimini parçalamaya, kapitalizmi yer yer aşmaya başladı.

Bugüne kadar, kapitalizmin yarattığı bütün olumsuz koşullara rağmen, emekçilerin önemli bir bölümü, zorlanarak da olsa yaşamını sürdürmeyi başardı. Ancak şimdi pandemiyle buluşan kapitalizmin küresel krizi buna imkan tanımaz oldu. Bu büyük çaplı ani değişim, emekçi sınıfı ve halkları içinde doğup büyüdükları burjuva toplum değerlerini, önyargılarını, yaşam biçimini sorgulamaya, yeniden düşünmeye zorluyor. Tarihin böyle büyük dönemeçlerinde, olağan zamanlarda uzak bir gelecekteymiş gibi görünen, imkansız sanılan pek çok şey birden bire çarpıcı bir şekilde yaklaşıyor, mümkün hale geliyor.

Pandemi toplumda büyük çaplı bir değişime yol açtı, zaten derin olan kapitalizmin krizini çok daha yıkıcı hale getirdi. Pandemi bütün dünyada en başta emekçi sınıfı vurdu. Burjuva sınıf ve hükümetleri "ekonominin çarkları dönsün" diye önce proleterya'yı kurban etti. Ancak salgın proleterya dışındaki emekçileri de vurdu. Kriz o kadar derin ki, burjuva toplumu ayakta tutan orta sınıfların büyük bir kısmı da bundan olumsuz etkilendi, toplumsal yıkım çok daha derin ve yaygın hale geldi. Üstelik kötüleşen, çöken sadece ekonomik-mali durum olmadı. Politik olarak da vaziyet eskisinden çok kötü. Öyle uzaklara gitmeye bile gerek yok. Bizden birkaç örnek durumu anlatmaya yeter: Sermayenin saldırıları alabildiğine şiddetlendi, ağır yasakların yanı sıra en basit ve uyduruk gerekçelerle politikacılar, gazeteciler ve binlerce insan ağır hapis cezalarına çarptırıldı. Kadına karşı şiddet ve kadın cinayetleri yaygınlaşırken, çocuklara yönelik en iğrenç en aşağılık, en alçakça uygulamalar aldı başını gitti. HES'ler, altın arayıcıları, maden şirketleri vb. nedenlerle iyice derinleşen çevre krizi ve diğerleri... Hepsi üst üste binip iç içe geçmiş durumda. Yalnız bu kadar da değil, bütün bu yaşananlara yıkım ve çürümeye karşı ortaya çıkan devrimci öfke... Genel koşullar, bir devrim için bundan daha elverişli olamazdı.

Reformist kokuşmuşluk içinde geçirdikleri on yılların ürünü olan sosyal reformist partilerin ve burjuva sendikaların, sendikacıların önerdikleri hep aynı şey olmayı sürdürüyor: "İnsancıl kapitalizm." Ufukları kapitalizmin ötesine geçmeyen bu iflah olmaz uzlaşmacılar hareketin yolunu kesmeye, daha ileri gitmesini engellemeye çalışıyorlar. Ancak gelişmeler, yeni bir ivmeyle hız kazanıyor, durum değişiyor. Devrimci fikirler artık toplumda daha çok destek bulurken, sosyalizm yeniden güç topluyor, halkların sempatisini ve desteğini kazanıyor. Sadece pandemiye karşı verdikleri başarılı mücadele ve halk sağlığı için yaptıkları bile, insanların sosyalizmin üstünlüğünü görmelerine, anlamalarına yeterli olabiliyor.

Üretimin toplumsallaşmasının geldiği bugünkü aşamada insanlık kapitalizmin kendilerini sıkıştırdığı dar kabuğa sığmıyor; bu kabuğu parçalamak, eski toplumu yıkmak için her yerde harekete geçiyor. Bizde de emekçiler, kadımlar, Kürt halkı pratikte sokağa yöneliyor, bir süredir eylemlerde artış yaşıyor. Bu eğilim ve yönelim sadece bizde de değil. Bütün dünyada benzer gelişmeler yaşıyor; Şili'de, Brezilya'da, Kolombiya'da, Fransa'da, Tunus'ta, Lübnan'da, Hindistan'da ve daha pek çok yerde emekçiler pandemiye rağmen sokağa çıkıyor, eyleme geçiyor.

Emekçi kitlelerin her yerde eski toplumu yıkmak için eyleme geçmesi, büyük bir sıçramanın hemen öncesinde olduğumuzu gösteriyor. Yükselen devrimci dalga, bütün dünyada devrim ve komünizm hareketini daha da ileriye götürecektir.

Burada asıl sorun, öncünün bu devrimci dalgayı karşılayacak beceriyi gösterip gösterememesinde. Emekçi yığınlar, büyük halk kitleleri sokağa çıkarken, önce, kitleleri iktidar hedefiyle sokakta birleştirmeyi başarmalıdır. Bu birleşmeyi başardığı oranda hareket de başarıya ulaşır, dünyanın devrimci dönüşümü gerçekleşir ve "yepyeni bir hayat gelir bizde ve ülkelerde."

AYAKLAR BAŞ BAŞLAR YOK OLACAK!

Taylan Işık

İki röportaj/haber yoksul kitlelerin, emekçilerin, ezilen, sömürülen; burjuvaların deyimiyle söylesek "ayakların" neden ayaklanmanın kıyısında gezindiklerini sayfalarca yazıyla anlatılamayacak bir açıklıkla ortaya koymuş. Emekçi kitlelerin nabzını elinde tutmak isteyen, yoksul kitlelere, emekçilere, işçi sınıfının ana gövdesine gitmeli.

Bu söyleşilerden ilki, iki muhabir gazeteciye ait. Söyleşi, İstanbul'un yoksul, emekçi semtlerinden Kuştepe'de, iki kişilik bir aileyle yapıyor. Muhabir gazeteciler eve giriyorlar ve ailenin yoksulluğunu fotoğraf karelerine yansıtıyorlar. Boş buzdolabı, her şeyi anlatmaya yetiyor.

İnsanı isyan ettiren, toplumun vicdanını derinden kanatan bir resim karesi. Emekçi, yoksul kitlelerin durumu, içinde buldukları maddi yaşam koşulları, ruh halleri, duyguları, düşünceleri, bundan daha iyi zor anlatılır.

Söyleşi yapılan yoksul yurttas, durumu kısaca şöyle özetliyor: "Daha önce Allah sonumuzu hayretsin diyorduk, şimdi Allah taksiratımızı affetsin diyoruz. Çünkü artık isyan etmeye başladık. Böyle gideceğini sanmıyoruz."

Evet, yoksul kitleler artık isyan etmeye başlamışlar. Bu isyan henüz sokağa yansımış değil; konu komşu, eş

dost arasında oluyor. Ama orada başlanmışsa bir isyan, bunun sokağa yansımaları kaçınılmaz.

İkinci söyleşi, yine İstanbul'dan ama bu sefer sokakta, semt pazarlarında yapılmış. Cebinde henüz azıcık parası olan ve onunla alışveriş yapanların pazara geldikleri saatte değil, cebinde, cüzdanında beş kuruş kalmamışların semt pazarına geldikleri saatte yapılmış. Muhataplar da doğal olarak işte toplumun bu en yoksul; pandemiyle birlikte, sayıları aritmetik değil, geometrik hızla artan insanlarıyla yapılmış.

Muhabirler, gördükleri manzarayı "İstanbul'un en merkezi semtlerinde bile sebze meyve ihtiyaçlarını pazar artıklarından karşılayan insanlarla karşılaşmak mümkün. Aylık geliri ucuzluğa bile yetmeyen emekli, öğrenci, çok çocuklu ailelerin ebeveynleri pazarın kapanış saatini bekliyor. Pazarcular tezgâhlarını kamyonlara yükleyip pazar yerini terk ederken bu kez parası olmayanların meşaisi başlıyor" sözleriyle tanımladıktan sonra, pazarın kurulduğu her seferinde aynı manzarayı görmekten vicdanı kanamış bir pazarcının sözlerine yer veriyorlar.

"İnsanlar bir çürük elmaya muhtaç. 'Bana sağlam elma verme' diyor: 'Bana çürük ver yeter ki ben çötlük çocuğuma götürüreyim de bir fayda görsün.' İnsanlar alamıyor. Bir çürük patates ne?

Çürük patatesi götürüp evine çötlük çocuğuna yemek yapıyor. Anlıyor musunuz insanlar aç. Vallahi aç. Böyle gelip görmeniz onları insanların içi acıyor. İnsanlar çok aç."

Bu manzara karşısında "insanların içi acıyor" yani vicdanları kanyor, çaresizlik içinde olmanın getirdiği isyan duygusu kabarıyor.

Türkiye ve Kürdistan'da halkların ezici bir çoğunluğu artık yoksulluğun ötesinde, gerçek, somut, elle tutulur biçimde açlık çekiyorlar.

Açlık nasıl bir felakettir? Bu, kelimelerle tarif edilemez bir felakettir. Öyle ki, açlık, diğer tüm sorunları, tüm problemleri, tüm dertleri, örneğin Corona virüsü yakalanıp ölmek dahil, akla gelecek ne varsa hepsini ikinci plana itip kendisini öne çıkaran bir felakettir.

Anlamak için yaşamak gerekir. Şimdi, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin ezici bir kesimi bu felaketi yaşıyor. Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, sömürülen, ezilen halklar açısından günümüzün ve önümüzdeki yılın gerçek felaketi işte bu olacak. Pandemi, bu felaketi hızlandıran, katmerleşiren, toplumun en ücra hücrelerine kadar yayan bir katalizör olacak; o kadar!

İnsanlar pandemiden değil, açlıktan; aç kalmaktan, çocuklarına bir ekmek bile götüremez duruma düşmekten korkuyorlar! Kapitalist üretim bi-

çimi ise, dünyanın her yerinde olduğu gibi, Türkiye ve Kürdistan'da durmadan, her gün ve daha yoğun biçimde insanları bu felaket çukuruna yuvarlayıp duruyor.

Türkiye ve Kürdistan'da, dinci faşist iktidarın izlediği politikalar, tekelsiz kapitalist düzenin bu yasadışı daha acımasız kılıyor.

Ama "böyle gideceğini" kimse düşünmesin. Bütün bunlar sadece bir ayaklanmanın habercisi olarak algılanmalı, böyle ele alınmalı. Sayıları on milyonları bulan emekçi yoksul, emekçi, sömürülen, aç kitleler bir ayaklanmanın eşliğindedir. Sosyal reformistlerin, burjuva sınıfla bu yoksul kitleleri uzlaştırma boş umuduyla yatıp kalkanların anlayamadıkları, anlamak istemedikleri gerçek olgu bu. Bunu anlamadıklarını yoksul kitlelere hala, "maraza" çıkararmay, yani "haylazlık" yapmalarını önermelerinden de görebiliyoruz. Evet, emekçi sınıflar bir "maraza" çıkaracaklar ama o maraza sizin bildiğiniz gibi olmayacak. Düzenle birlikte sizi de silip süpürecek bir "maraza" olacak bu.

Leninistler, şimdi iki ülkenin, Türkiye ve Kürdistan'ın her bir köşesine yayılmış bu kitlelerle buluşmanın yollarını arayıp bulmalı, onlarla kaynaşmalı, onlarla güçlü bağlar kurmalı. Devrimi, devrimin kaçınılmazlığı, bu sefaletten, bu yoksulluktan kurtulmak için tek ça-

renin şimdiki tüm başları yere yuvarlamaktan geçtiğini anlatmalı.

Yoksul, aç kitleler isyan ediyor. Bu isyanın sokağa yansımaları kaçınılmaz. Yoksul, aç kitleler sokağa çıktıklarında "ne yapmalıyız" sorusu için zaman geçecek. O sorunun yanıtı şimdiden bulunup buna göre konumlanmak günün temel görevidir.

Tekrar etmekte yarar var: Bir hareket planınız varsa, şimdiki gücünüzün küçük olmasının bir önemi yok. Devrimci dönemlerde gelişmeler sıçramalar biçiminde gerçekleşir. İşçi sınıfıyla, sınıfın en yoksul kitleleriyle, emekçilerle, yoksul, işsiz, aç kitlelerle buluşmak için tüm bir enerjiyle hareket etmek, tüm zamanı buna ayırmak; atılması gereken adım işte budur. Bu adım ne kadar çok atılsa, o kadar çok daha atılması gerekir. Çünkü yoksul kitleler derya denizdir, önü-sonu yoktur.

Orta sınıflara değil, açlık çeken işçilere, yoksullara gidilmeli. Yaklaşmakta olan isyanda, ayaklanmada sonuna kadar gitme güç ve enerjisi bu kitlelerde saklı.

Bu kitleler ayağa kalktıklarında tuzu kuru orta sınıf çok bilmiş politikacılarının sandığı gibi, "maraza" çıkarmak için değil, baş olmak için ayağa kalkacaklar!

2021 Katliamlarla Başladı

Kolombiya'da, "öldüren barış"ın ardından sendikacılar ve halk önderleri katledilmeye devam ediyor. 2016'da Barış Anlaşması'nın imzalanmasından bu yana 1.126 kişi öldürülmüş oldu.

9 Ocak Cumartesi gecesi 34 yaşındaki Duvan Arled, Cumartesi gecesi Antioquia semtindeki bir kamu kurumundan ayrıldıktan birkaç dakika sonra öldürüldü. FARC'on eski bir üyesi olan Arled, bu yıl şimdikiye kadar öldürülen ikinci Barış Anlaşması imzacısı oldu. 1 Ocak günü de eski savaşçı Yolanda Zabala, kız kardeşiyle birlikte Antioquia'nın La Plancha köyünde öldürülmüştü...

10 Ocak Pazar günü Antioquia (kuzey) bölümünde bir grup, bir eve saldırarak aynı aileden iki erkek ve bir kadını öldürdü.

Cauca Nehri'nde paramiliter güçler tarafından kaçırılan bir çiftçinin cesedi bulunurken, Policarpa'da (Güneybatı Kolombiya'da Nariño) bir mayın tarlasında iki gencin öldüğünü ve iki liderin öldürüldüğünü bildirdiler. Bir grup silahlı adam, Ituango'da, Ituango Köylü Derneği'nin (ASCIT) bir üyesi olan köylü Afredo García'yı infaz etti. Garcia bir süredir tehditler alıyordu.

12 Ocak gününe gelindiğinde, Florencia-Morelia yolu üzerinde silahlı saldırıda üç kişinin öldüğü ve en az altı kişinin yaralandığı öğrenildi. 5 Ocak günü benzer bir katliam Valle del Cauca bölgesindeki Cali'de meydana geldi, biri yol-dan geçen bir kadın olmak üzere 3 kişi hayatını kaybetti.

15 Ocak Cuma günü Kolombiya'nın farklı bölgelerinde en az üç halk önderi öldürüldü. Böylece 2021'in ilk 15 gününde 10 eylemci öldürülmüş oldu.

Palenque kültür ve toplum lideri 43 yaşındaki Fredman Herazo Padilla, sabah saatlerinde restoranda 2 kişi tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

Daha sonra Antioquia bölgesi Yondó'da toplum lideri Robinson Quino'nun öldürüldüğü öğrenildi...

Katliamlar gün geçtikçe artarak devam ederken, Latin Amerika'nın damarlarında akan devrimci kanı hiç bir saldırı, hiçbir güç durduramayacak.

Fransa'da Petrol İşçileri Grevde

Fransa'da Total, 24 Eylül günü Grandpuits Rafinerisi'nde faaliyetlerin durdurulacağını açıklamıştı. Rafinaj faaliyetinin durdurulması, 700 kişinin işten çıkarılmasına neden olacak. Haftalarca Total'e karşı mücadele eden işçiler, 4 Ocak Pazartesi sabahı greve gitme kararı aldı.

Total, Grandpuits'i kapatırken, "ekolojik olmayan üretimi sonlandıracağı"ı söylemişti. Ancak bu yüzlerce işçiyi işten atabilmenin mak-yajı. 700 işçi ve bakmak zorunda oldukları ailelerinin yaşamdan kovulması, topluma daha büyük bir sosyal felaket yaratıyor.

CGT Sendikası ise Grandpuits kapatılsa da "0" işten çıkarma talep ediyor. Rafineri tesislerini gazdan arındırması, sökmesi istenen işçiler de çalışmayı reddettiler, şantiye ofislerini işgal ederek greve gittiler.

Grandpuits işçilerinin grevi devam ederken, işçiler sosyal medya üzerinden de dayanışma çağrısı yapıyor ve grev için dayanışma fonu toplamaya çağırıyorlar.

"İbrahimia İçin Adalet"

Belçika'nın başkenti Brüksel'de 13 Ocak günü eylemlere sahne oldu. 9 Ocak günü Korona tedbirleri kapsamında yapılan kontrollerden kaçmaya çalışırken gözaltına alınan 23 yaşındaki İbrahimia Barrie, bir saat sonra hayatını kaybetti...

İbrahimia'nın öldürüldüğü karakol önünde toplanan yaklaşık 500 kişi, siyahi gencin ölüm nedenini sordu. Kısa süre sonra eylem büyüdü

Arnavutlukta İşçiler Açlık Grevinde

Yurtdışında çeşitli ülkelerde "kualsızlık" kuralıyla çalıştırılan Türkiyeli işçiler, kölece şartlar altında, hiç bir hakkını ve ücretini alamadıkları için çalışmıyorlar.

Arnavutluk'ta çalışmaya giden yaklaşık 150 işçi, ana firmanın ödediği ücretleri alarak kaçan taşeron şirket nedeniyle mağdur oldu. Günlerce sorunlarının çözülmesini bekleyen işçiler, Türkiye'den Cumhurbaşkanlığı başyardımcıları dahil birçok kişiye ulaştılar ama sorunlarıyla kimse ilgilenmedi. Bir işçi taşeronun kaçışını tarif ediyor, "bizimle çalışan akrabalarıyla bera-

ve öfkeli grup polise taş ve havai fişek atmaya başladı. Polis araçları tahrip edildi, küçük çaplı yangınlar çıktı. Tazyikli su ile eylemcilere saldıran polis yangınları da söndürmüştü. Yaklaşık 100 kişi eylemler sonrasında gözaltına alındılar.

Brüksel savcılığına göre İbrahimia, Place du Nord'da 19.00 civarında yakalandı ve sor-

gulanmak üzere karakola götürüldü, ancak karakola vardığında bilincini kaybetti. Genç, 20.22'de hastaneye kaldırıldığında ölmüştü. Ailenin avukatı ise polisin onu yerde can çekişirken beş dakika kadar beklettiğini, hayatının kurtarılacağı en önemli anların harcandığını ve ölüme terk edildiğini söylüyor. Gencin ölümü, ailesine 6 saat sonra haber verilmişti.

ber, 'Cuma namazına gidiyoruz' diyerek ortaklık kaybolduğunu" anlatıyor.

Ulaştıkları Arnavutluk yetkilileri "dua edin sizi kovmuyoruz" diyerek işçileri tehdit etti. Hem mağduriyet yaşayan, bir de üstüne tehditlerle karşılaşan işçiler de Emegin Gücü Derneği'yle iletişime geçtiler.

Kendi ülkelerinde iş bulamadıkları, geçinemedikleri için başka ülkelere gitmek zorunda kalan işçiler, memleketlerinde kalan ailelerinin yoksulluk ve borç batağının içinde olduğunu söyleyerek "ailelerimiz açsa biz de aç kalacağız" diyerek isyan ediyorlar. Para gönderemedikleri yakınları bu hayat pahalılığında devlet güven-cesi olmadan ayakta kalıp pandemi ile savaşmak

zorunda.

İşçiler bir kaç gün içinde yemeklerin de kesileceğini söylüyorlar. Arnavutluk devleti oraya götürülen işçilere yemek dahi vermiyor. Türk devleti ise yurt içinde ilginç kadar vergisini aldığı işçinin, yurt dışında yaşadığı sorunlar için kılıcı bile kıpırdatmıyor.

Yaşadıkları hak gasplarına ve bir türlü mağduriyetlerinin giderilmemesi üzerine sonucunda on işçi 15 Ocak itibarıyla açlık grevine başladılar. Emegin Gücü ve İşçi Temsilcileri Konseyi, tüm işçi sınıfını birlikte mücadele etmeye çağırıyor.

NOT: İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) facebook sayfasından alınmıştır

UZANIP MEYVESİNİ ALMA VAKTİ

İ.Cevat Çetiner

Kapitalist sistem, tıpkı kölecilik ve feodalizmde olduğu gibi insanın sömürülmesine dayanır. Ve bu, ücretli kölelik biçimi altına gerçekleşir.

Üretim araçlarının sahipliğinden koparılmış ve böylece yapılan üretim ve bu üretimin sonucu elde edilen ürünler üzerinde söz hakkını kaybetmiş olan nüfusun ezici çoğunluğu, bir günlüküne -haftalığına- aylığına kendini kapitaliste satmak, ücretli köle yani işçi olmak zorunda kalır.

İstemiyorsa kendini (kaslarının ve beyninin iş yapma yeteneğini) kapitaliste satmak zorunda değil, kimse bunu ona kafasına silah dayayarak yaptırmıyor diyenler çok çıkmıştır. Evet, görünürde bunu yapmama özgürlüğü vardır. Ama kendisi ve sevdikleri açlıkla yüz yüze gelmeyenler, bunun nasıl bir özgürlük olduğunu da anlayamazlar. İnsanı iş bulmak için yani ücretli köle olmak için kapı kapı dolatırıp, boyun eğdiren bir özgürlük olduğunu hayal bile edemezler.

Anlaşılabileceği üzere, kapitalizmde insanın köleleştirilmesinin dayanağı, üretim ve geçim araçlarının sahibinin kapitalistler olmasıdır. Kapitalistlere güç veren budur. Ve bu güce dayanarak, emek sömürüsü daha gizli, üstü örtülü ve daha vahşice gerçekleştirilir. Kapitalizmde insanın köleliğinin bu gizlenmişliğini kavrayamayanlar, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını peyderpey iyileştirecek yaşama kavuşabilecekleri sanırlar.

Oysa, kapitalist üretim tarzı, işçi ve emekçilerin bırakalım sömürüden, kölelikten kurtulmasını; sömürülme oranını

azaltacak, kapitalist sistemin ihtiyaç duyduğu sermaye birikimi ve sürekli büyüyen yeniden üretimini tehlikeye atacak her tür öneriyi, girişimi dahi dışlar. Emekçiden yana en ufak bir talepte dahi, “ama ekonomi kötü etkilenir” diye ortalığı ayağa kaldırmalarının arkasındaki gerçek budur.

Onun doğası, ekonomik yasalari, sömürmeye, daha fazla sömürmeye ve daha fazla sömürmek için her türlü yola başvurmaya dönüktür. Öyle ki işi Nazi kampları kurmaya, nükleer bombalar atmaya, kimyasal silahlara baş vurmaya, İŞİD gibi grupları açıktan ya da dolaylı olarak desteklemeye, faşist darbeler düzenlemeye, dillerini-kültürlerini yasaklayarak ulusları yok etmeye kadar vardırır. Modern tarihin en acımasız eylemlerinin altına imza atanların kapitalist ülkeler ve kapitalizmin korunmasına hizmet edenlerin olması tesadüf değildir bu yüzden.

Marx’ın dediği gibi “*mevcut maddi zenginliğin, emekçinin gelişme gereksinimlerini karşılayacak yerde, tam tersine, emekçinin, yalnızca mevcut değerlerin kendisini genişletmesi gereksinimlerini karşılamak üzere var olduğu bir üretim tarzında da, durum bundan başka türlü olamaz.*”

Kapitalizmde emekçilerin yeri bundan daha iyi nasıl tarif edilebilir ki. Evet, kapitalizmde, emekçilerin ürettikleri maddi zenginlikler, onları üreten emekçilerin gereksinimlerini, gelişimlerini, refahlarını ve yaşam kalitelerini yükseltmek için değildir. Kapitalist ülkelerde, ekonominin merkezinde insan daha doğru bir ifade ile nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan işçi ve

emekçiler yer almaz. Kapitalist ekonominin yer aldığı ülkelerde, bir avuç kapitalistin maddi ve manevi sefası için gerekli olan maddi zenginliklerin üretimi için, sadece ve sadece bunun için emekçilere ihtiyaç duyulur. Kapitalizmde emekçinin yeri budur.

Emekçiler bu gerçeklikle her gün muhatap olurlar. Ve bilinçlice olmasa da, bu durumu dillendirirler aslında. Her emekçinin ağzından, “yaşamın her an ve her yandan üstüne üstüne geldiğine, hayat koşulları altında ezildiğine” dair sık sık duyduğumuz cümleler bu gerçekliğin oluşturduğu kendiliğinden bilincin dışı vurumundan başka bir şey değildir. Hayatın içinde kendini var edemediğinin, akıp giden hayatın içinde sürüklendiğinin yok sayıldığını farkında olduğudur bu. Çocukluğunu yaşamadığında, gençliğini tadamadığında ve nihayetinde yaşlılığının zevkine eremediğinde ifadesini bulan, kendi yaşamına sahip olamama, ipleri kendi elinde tutamama halinin anlatımıdır. Bir umutla, bir gün kendini var edebileceğini sanan ama beşikten mezara kadar buna erişemeyen emekçinin, kapitalizm içindeki kaçınılmaz hikayesinin dile gelişidir.

Emekçilerin, var olan maddi zenginliklerden mahrum kalmalarına karşı dillendirdikleri itiraz, yükselttikleri homurdanma bugün dünden daha güçlü hale geldiği gibi, giderek daha da güçlenecek, daha bilinçli olacaktır. Çünkü bu saçma sapan duruma yol açan çelişki, üretimin giderek artan boyutları sayesinde maddi zenginliklerin hiç olmadığı kadar çoğalmasıyla daha fazla görünür hale gelecek insan aklının ve onurunun kabul etmeyeceği düzeye ulaşmıştır. Sorun,

çözümünü dayatacağı olgunluğa erişmiştir. Ve bu yüzden, emekçilerin kendi yaşamlarına dair sorgulamaları, eninde sonunda özel mülkiyet düzeninin sorgulanmasına kadar varacaktır. Bu sorgulamayı yapan ve anlatanlara daha büyük bir ilgiyle kulak kabartacaklardır. Nesnellik bu yöndedir.

İzmir depreminden sonra yaşanan tartışmalarda, mikrofon uzatılan emekçilerden popüler bilim insanlarına kadar herkes ten şu tür sözler duymamız bir tesadüf değildi bu yüzden:

“Deprem zenginlerin sorunu değildir. Onlar, çoktan sağlam evlere taşındılar. Deprem, yoksulların sorunudur. Halen, bir depremde binlerce insanın hayatını kaybedeceğini konuşuyorsak, bunun nedeni, yoksulların kaderce ya da bilinçsiz oldukları için çürük binalarda kalıyor oluşları değildir. Onların hali hazırda mevcut olan sağlam ve boş evlere taşınmıyor oluşudur.”

Kapitalizmde, emekçilerin, yaşamları söz konusu olduğunda dahi, mevcut maddi zenginliklere ulaşamayacakları öyle ayan beyan hale geldi ki, bu düzenin dayanağı olan orta katmanlar bile, deprem sonrası bu duruma yer yer isyan sesi yükseltmek zorunda hissettiler kendilerini. Yıkıntıların altından çıkan çocukların masum bakışları, İstanbul’da yüz binlerce boş konut olduğunu hatırlamalarına yani herkeste yetecek kadar maddi zenginliğin olduğunu hatırlamalarına ve dil ucuyla da olsa bunu ifade etmelerine neden oldu. Ama kapitalist ekonominin mantığının, bu evlere emekçilerin yerleştirilmesine izin vermediğini gayet iyi bildikleri için, seslerini daha fazla yükseltmeden

yutkunarak susmak zorunda kalandılar da yine onlar oldu.

Onlar, her gün gördükleri çürük binalarda oturan emekçilerin, bir gün bu binaların altında can vereceğini bilmelerinin yarattığı vicdan yarasının sızısını bastırarak günlük işlerine, kapitalist düzenin zorunluluğuna dair martavallar anlatmaya dönelirler elbet. Çünkü bu düzenin niyetlerinden faydalananlar.

Ama, kapitalizmin acımasızlığını yaşam ve ölüm sınırında yaşayan ve yaşadıkları deneyimlerle öğrenen emekçiler için aynı durum söz konusu değil. Çünkü emekçilerin, vicdanlarının ve deneyimlerinin söylediklerine sırtlarını dönmelerini sağlayacak bir seçenekleri, başka bir dünyaları yok. Bu yüzden, yaşanan her sarımsı olay ve bu olaylar vesilesiyle yürütülen tüm tartışmalar, emekçilerin kapitalist düzeni daha köklü sorgulamalarına ve böylece bilinçlerinde ve yönelimlerinde değişimlere yol açıyor.

Tıpkı pandemi nedeniyle yürütülen, “ekonomi mi emekçilerin sağlığı mı” tartışmalarında; ya da ücretsiz maske ve ardından gelen aşı temini konusundaki tartışmakta olduğu gibi.

Tıpkı yurtdışında tedavisi mümkün olan, ama buna erişim olanağı bulunmayan ve bu yüzden ölen, ölecek olan emekçilerin, emekçi çocuklarının akıl almaz durumuna ilişkin tartışmalarda olduğu gibi.

Tıpkı maden çıkarımı veya HES projeleri nedeniyle emekçilerin ve emekçilerin yaşam alanlarının yok edilmesi nedeniyle yürütülen tartışmalarda olduğu gibi vb.

Evet, tüm bunlar ve irili ufaklı daha nice olay, emekçileri, inanılmaz boyutlara ulaşan maddi zenginliklerden neden

kendi gelişimleri için yararlanamadıklarını sorgulamaya itiyor.

Sadece emekçiler değil, halkın acısını az çok kendi acısı olarak duyumsayan aydınlar, sol-sosyalist çevreler de aynı sorgulamayı yapıyor. Emekçilere çözüm önerileri sunuyorlar. Ama onlar, yaşanan tarihsel dönüşüm sürecinin köktenciliklerini anlamadıkları için, getirdikleri öneriler de, yaşanan gerçeklik karşısında yumuşak ve orta yolcu olmanın ötesine geçemiyor. Bu nedenle emekçi sınıflara yarar değil zarar veriyorlar.

Oysa ki, “zamanın ruhu, eski sisteme amansız bir savaş ilan ettiğinde, yumuşamayı gerektirecek her türlü nedeni reddederek, aynı noktaya direşkenlikle, acımadan vurmak” gerekir.

Bugün bu nokta, iktidar sorundur. Emekçilerle maddi zenginlikler arasındaki engel,

emekçilerin insanca yaşama kavuşmasının önündeki engel, iktidarların; ekonomik ve siyasi iktidarın kapitalistlerin elinde oluşudur. Kapitalistler, iktidar olma gücünü kullanarak emekçilerin maddi zenginlere ulaşmasını engelliyor. Öyleyse emekçiler dikkatlerini, enerjilerini her zamankinden daha fazla bu noktaya yöneltmelidir. Devrimci, komünist işçiler ise, iktidarın nasıl alınabileceğini her zamankinden daha net, açık ve ikirciklik yaratmayacak biçimde açıklamalıdır emekçilere. Emekçileri her vesileyle toplumsal devrime ve bunun için genel halk ayaklanmasına hazırlanmaya davet etmelidir.

“Artık Her Gün Kendimiz İçin Nöbetteyiz”

Sağlık emekçileri, 12 Ocak Salı gününden bu yana, “Taleplerimiz İçin Nöbetteyiz” diyerek eylemler yapıyor.

Bugün, Yedikule Göğüs Hastalıkları ve Göğüs Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanesi çalışanları nöbet çıkışında 08.30 itibarıyla hastane bahçesinde toplandı.

“Duyulmuyor, Görülüyor Dinlenmiyoruz. Artık Her Gün Kendimiz İçin Nöbetteyiz!” pankartı açılan nöbet eylemi, bugün 3. gününde... Sağlık emekçileri, talepleri yerine gelene kadar eylemlerine devam etmekte kararlılar.

Sağlık emekçilerinin talepleri şöyle:
-Sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin yoksulluğa ve sefaletle itilmesine karşı; toplu sözleşme derhal yenilenmeli,
-Temel ücretlere 2000 lira seyyanen zam yapılmalı,

-Tüm ek ödemeler temel ücrete eklenerek emeklilik hesaplamasına dahil edilmeli,

-3600 ek gösterge, yıpranma hakkı düzenlenmesi bir an önce hayata geçirilmeli,

-Personel eksikliğinin kadrolu güvenceli istihdamla giderilmeli,

-Birinci vergi dilimi yüzde 15'ten yüzde 10'a düşürülerek, yoksulluk sınırına kadar olan maaşlardan yapılan kesinti birinci vergi diliminde sabitlenmelidir.

Aynı saatlerde İstanbul E.A Samatya Hastanesi Başhekimlik önünde toplanan sağlık emekçileri adına ilk konuşma SES Aksaray Şube eş başkanı Yasemin Bakır tarafından yapıldı.

Basın açıklamasını da şube yönetim kurulu üyesi Birsun Dursun okudu. Böylesi günlerde ekonomik taleplerle gün-

deme gelmekten mahcup olduklarını da dile getiren açıklamada, “Pandemi sırasında yurttaşlarımız, çalışma arkadaşlarımız hastalanıp ölürken biz ekonomik taleplerle gündeme gelmekten imtina ettikçe, iğneden ipliğe yapılan zamlar zaten yoksul olan biz sağlık emekçilerini eylem yapmaya zorluyor. Temel gıda ürünlerinden geçmediğimiz köprülerin ücretlerine, vergi ve harçlardan elektriğe kadar zamlar yağmur gibi yağıyor. Görünen o ki yandaş şirketler için boşaltılan kasa, yeniden emekçilerin alın teriyle dolana kadar zam yağmurları devam edecek” denildi ve temel ücretlerinin asgari ücretin biraz üzerinde olduğu söylendi.

“Siz, Bakanın açıklamalarına değil sağlık emekçilerinin medyadaki, sosyal medyadaki ve iş yerlerinde yaptığı eylemlere bakın ve bizleri anlamaya çalışın.

Kadir Saldız’ı hatırlayın. Lenfoma tedavisi yeni bitmesine rağmen 24 saat nöbet sonunda dinlenmek için uzandığı kanepeye hayata veda etti. Kalbinin durmasına neden olan asıl faktörün yoksulluk olmadığını kim iddia edebilir? Geçenimiyorum diye intihar edenlerden, üzerlerine benzin dökerek çığlık atanlardan ne farkı var? Kadir Saldız gibi kronik hastalığı olan binlerce sağlık emekçisi çalışmaya devam ediyor” denildi ve temel harcamalara yapılan zamlarla maaşlara yapılan zammın ne kadar orantısız olduğuna dikkat çekildi.

Açıklama, “Bu kadar ekonomik sıkıntının yanında çok zor koşullarda canımız pahasına çalışırken en yakınlarımızdan çocuklarımızdan bile uzakta görevimizi yapmaya çalışıyoruz. 24 saat nöbet tutmamıza rağmen çocuklarımızı bırakacağımız 24 saat açık kreşimiz yok. Var olan kreşimiz de çok yüksek ücret karşılığı hizmet vermektedir.

Sağlık hizmeti bir ekip işidir. Bu hastane çatısı altında çalışan herkes sağlık çalışmasıdır ve zincirin bir halkasıdır. Bir halka koptuğunda zincir kopar, sağlık hizmeti aksar. Çalışırken nasıl bir halkaysak haklarda da eşit olmalıyız. 4/B, 4/D, 3+1 gibi istihdam modelleri bizi ayırtmamakta, ekip ruhunu bozmaktadır. Hastanın çarşafını değiştiren, tuvaletini temizleyen temizlik elemanı, röntgene hasta taşıyan taşıma elemanı, yemeği dağıtan yemekhane personeli...” denilerek devam etti ve işten atılmaya yasak olduğu halde Kanuni Sultan Süleyman EAH de 65 yemekhane personelinin işten atıldığı hatırlatıldı, “Eşit işe eşit ücret” istendiği vurgulandı.

Dersim Maden İstemiyor

Dersim’in Çemişgezek ilçesine bağlı Ekirek köyünün Merekler-Sekatrı-Xidiroz mntıkasında kurulmak istenen maden ocağı, 13 Ocak günü köylülere protesto edildi.

Maden açma ruhsatı bulunup bulunmadığı bilinmeyen Gökalp Maden adlı firma görevlileri, dün sabah erken saatlerde sondaj kazmak için iş makineleri ile bölgeye geldi. Bunu haber alan köylüler yolu keserek iş makinelerinin maden sahasına geçişine izin vermedi.

Köylülerin protesto eylemi devam ederken, Munzur Koruma Kurulu ve Dersim Dernekleri Federasyonu (DEDEF) ortak bir yazılı açıklama yayımladı ve “Köylülerin traktörleri ile yolu kesip çalışmaya engel olmasının ardından kolluk kuvvetleri bölgeye gelmiş ve ikna etme çabasında bulunmuşlardır. Yetkili ve sorumluluk

sahibi olanlar bütün bu maden projelerini durdurarak, tarım, mera ve orman arazisi tahsislerini iptal ederek yeniden çok yönlü çalışmalarla düzenlemeler yapmak yerine siyasi iktidarın gücü ile bu alanlarda ranta ve paylaşma giden yolu tercih etmektedir. Yargı kararlarının yanında bilimsel rapor ve yöre halkının tepki ve mücadelesini hiçe sayarak, vadilerimiz, dağlarımız ve doğal yaşam alanlarımıza geri dönüşümsüz zararlar veren şirketlerin kontrolüne verilmesini de kapsayan bütün Baraj, HES ve maden projeleri durdurulmalıdır. Bütün projeler durdurulup, iptal edilinceye, vadilerimizde yaşanan katliamlar durdurulup, sularımızın, meralarımızın dağlarımızın ticarileştirilmesinin önüne geçinceye kadar bundan sonra da var gücümüzle devam ettirme azim ve kararlılığımız” dediler.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 110 / 20 Ocak - 3 Şubat 2021 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd.Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürlüğü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Genel Yayın Yönetmeni: Süleyman Acar / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basın Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi10.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

ÜNİVERSİTELER AYAKTA!

2 Ocak 2021 günü, Boğaziçi Üniversitesi'ne Melih Bulu isimli intihali ve doğrudan dinci faşist iktidara bağı bulunan bir rektörün atandığı haberi, özellikle sosyal medyanın gündeminin merkezine oturdu. Daha ilk günden öğrenciler tepkilerini sosyal medya üzerinden yüksek sesle dile getirmeye başladılar. Boğaziçi Üniversitesine yapılan bu saldırı ne Boğaziçi'ne yapılan ilk saldırıydı, ne de üniversitelere karşı gerçekleştirilen ilk saldırıydı.

"Fikri iktidar"ını kuramadığını "Samimi bir muhasebeyle geçtiğimiz 18 yılda her alanda, tarihi eserlere ve hizmetlere imza attığımızı ama eğitim ve öğretimde, kültürde arzu ettiğimiz ilerlemeyi sağlayamadığımızı düşünüyorum" (19.10.2020 Gazeteler) "Melih Bulu'nun RTE sözcülüğündeki dinci-faşizm, "arzu ettiği ilerlemeyi sağlama" yönünde adım atmaya bu sözlerden çok daha önce başlamıştı.

Nitekim üniversitelere liste dışından rektör ataması yapma veya listeye giren ama seçimi kazanamayan rektörlerin atanması olgusundan nasibini 2016'da Boğaziçi Üniversitesi de almıştı. Ancak 2016 yılında atanmış ve truva atı görevini üstlenen rektörün amacının "Melih Bulu'yu göreve hazırlamak" olduğu, daha o zamandan politik bilinci ileri olan öğrenciler tarafından dile getirilmiş; ancak tüm üniversite bu konuda ortak bir ses getirmeyi başaramamıştı. Fakat gerek toplumsal olarak çelişkilerin iyice derinleşmesinin etkisiyle, gerekse de Melih Bulu'nun şahsının elle tutulur hiçbir yanı olmaması nedeniyle bu atama belki de şimdiye kadarki en çok tepki çeken rektör ataması olmuştu. Bunun sonucunda Boğaziçi öğrencileri tarafından birkaç sene önce kurulan Boğaziçi Dayanışması'nın da 4 Ocak gününe yaptığı

çağrı tüm üniversitelerin öğrencilerinde ciddi bir yankı uyandırdı.

Binlerce öğrencinin katıldığı eylem, önce Güney Kampüs'ünde büyük bir coşkuyla başladı. Sonrasında oradan Kuzey Kampüs'teki foruma turnikelerden atlanarak geçildi. Kitlenin coşkusu ve heyecanı görülmeye değerdi. Forum'da Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ve diğer üniversitelerden desteğe gelen öğrenciler hem önerilerini hem de geçmişten getirdikleri deneyimleri sundular. Sonrasında "atanmış rektör"ün Güney Kampüs'teki Rektörlük Binası'na geldiği haberinin duyulmasıyla birlikte kitle, tekrar Güney Kampüs'e Rektörlük Binası önüne yürüme kararı aldı. Fakat polis, bu kez okulun girişini tutmuştu ve öğrencilerin toplu geçişine izin vermeyeceğini belli etmişti.

Boğaziçi öğrencilerinin kimlik göstererek geçebileceği diğer üniversitelerden gelenler ise kapıdan geçmeyeceği söylendi. Kitlenin bölünmesi yönünde ilk adım atılmış oldu böylece. Ancak kitlenin büyük bir kısmı bu çağrıya kulak asmayacak ve "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" diyerek kapıyı zorlayacaktı. Birkaç kez yüklenilmesine rağmen polis barikatı aşılamadı ve polis en son topyekün saldırarak kitleyi dağıttı.

Sonraki gün, çoğu Boğaziçi'nden olmayan 24 öğrenci "2911 ve polise mukavemet" iddialarıyla sabaha karşı evleri basılarak, kapıları, hatta duvarları kırılarak TEM Şube ve Özel Harekat polislerince gözaltına alındılar. Ev araması sırasında ters kelepçeli bir şekilde yerlere yatırıldılar. Gözaltı esnasında öğrencilere çıplak arama dayatıldı ve özellikle LGBTİ+ öğrenciler taciz, tecavüz tehditlerine uğradılar ve teşhir edildiler kamuya açık alanlarda. Bir sonraki gün de 16 öğrenci yaşayacağı aynı terörü.

Devletin; toplumun en dinamik, en cüretkar kesimi olan öğrenci gençliğe saldırması bu dinamizmden ve cesareten ne kadar korktuğunun itirafından başka bir şey değildi. Gözaltıların böylesine büyük gösterilerle ve farklı okullardan öğrencilere yapılmasının sebebi ise açıktı: Öğrenci gençliğin coşkusu ve kararlılığını manipüle ederek, halkta ve öğrencilerin bir kısmında olayların "terör örgütlerinin bir provokasyonu" olduğunun algısını yaratmak. Ancak herkesi "terörist" olarak yaftalama kakafonisi, etkisini her sefe-

rinde olduğu gibi daha da yitirmekten başka pek de bir işe yaramamıştı. Halk da, öğrenciler de gereken cevabı ikinci ev baskınlarının yaşandığı gün Kadıköy'de binlerce insanın katılımıyla verecekti.

8 Ocak Cuma akşamı tüm gözaltıların serbest bırakılmasıyla Boğaziçi Dayanışması ve öğrencileri okuldaki Rektörlük Binası'nın adını "Kayyumluk Binası" olarak değiştirdi ve bina önünde 11 Ocak Pazartesi'nden itibaren her gün 12.00-18.00 arası nöbete başlayacağını ilan etti.

Bu sırada Türkiye ve Kürdistan'ın birçok bölgesindeki üniversiteden hem Boğaziçi'yle dayanışma ve tüm atanmış rektörlerin istifası çağrıları yükseldi. Yoğun polis ablukası altında yapılan eylemlere katılım güçlü oldu. Bütün üniversiteler için ortak dayanışma ve mücadele ağının örgütlenmesi yönünde bir eğilim ortaya çıktı ve tüm üniversiteler kendi dayanışma organlarını oluşturmaya girişti. Boğaziçi öğrencileri ve diğer tüm üniversiteler taleplerini ortaklaştırdı:

-Tüm üniversitelerdeki atanmış rektörler derhal istifa etmelidir.

-Rektörler üniversitelerin tüm bileşenlerinin katılımıyla seçilerek yönetime gelmelidir.

15 Ocak Cuma günü Boğaziçi Dayanışması'nın çağrısıyla Boğaziçi öğrencileri ve personelinin katılımıyla "Boğaziçi Üniversitesi Bileşenler Meclisi"nin kurulması amacıyla bir forum gerçekleştirildi. Bu forumda oluşturul-

ması planlanan meclisin içeriği ve biçimi tartışmaya açıldı ve somut adımlar atılmaya başlandı. Mücadelenin Boğaziçi'yle sınırlı olmadığı sıkça vurgulandı.

Bu süreçte Devrimci Öğrenci Birliği olarak hem Boğaziçi Dayanışması'nın

çinde aktif rol aldık, hem de Türkiye ve Kürdistan'ın birçok bölgesinde atanmış rektörlere karşı oluşan bu tepkinin örgütlenmesi ve eyleme geçmesi için birçok pratik sergiledik.

Ancak şunu unutmamak gerekir ki, faşizmin iktidarı daha fazla cehalet ve lümpenliğe ihtiyaç duyan artık bu ihtiyacın kendisi sistemin "nitelikli işçi" ihtiyacının çok ötesine geçmiş durumdadır. Kapitalizmin yoğun buhranı sadece ekonomik alanla sınırlı değil, politik ve kültürel alana da taşmış durumdadır. Atanmış rektörlere karşı mücadele; özerk, demokratik bilimsel eğitim mücadelesi, yalnızca üniversite ve liselerle sınırlı bir mücadele değildir. Üniversiteleri atanmış rektörler yoluyla lümpenleştirilen aynı zamanda mahallelerimizde uyuşturucunun ve çeteleşmenin önünü açanlar, internet/playstation cafeleri popülerleştirilenlerdir ve bütün bunlar aynı amaca hizmet etmektedir. O nedenle demokratik, özerk, bilimsel, ana dilde eğitim mücadelesi devrim mücadelesidir.

Politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlük kazanılamaz!

Boğaziçi Dayanışması'ndan Bir DÖB'li

KORKMUYORUZ, ASIL KORKAN ONLAR!

Boğaziçi'nde başlayan ve birçok kente yayılan üniversiteli gençliğin isyanı her yerde etkisini sürdürmeye devam ediyor.

Onca çelişkinin üst üste biriktiği, toplumsal sorunların giderek katmerlendiği, gençliğin payına geleceksizlik, işsizlik, intiharlar ve baskılardan başka bir şeyin düşmediği Türkiye ve Kürdistan'da, gençlik patlamaya hazır bir volkan andırır durumda. En son Boğaziçi ile başlayan ve her yere sıçrayan eylemler gençlikteki isyancı ruh halinin ve harekete geçme isteğinin göstergesidir.

Dinci faşizme ve düzenin bütün kurumlarına karşı toplumsal öfkenin bu kadar yoğun olduğu yaşadığımız topraklarda, sermaye sınıfı ve onun devleti küçük bir eylemin bile neler ortaya çıkarabileceğini gördü ve hemen harekete geçti. Boğaziçi eylemlerinin başladığı aynı gün eyleme saldırdığı gibi, devam eden günlerde de ev baskınları, tehditler, işkenceler, çıplak arama dayatmaları ile gençliğin geniş kesimlerini korkutmak, gençliğe bir gözdağı vermek istedi.

Öğrencilerin evlerinin kapılarının, hatta duvarlarının kırıldığı alaca karanlık baskınlarında, ters kelepçe işkencesi, çıplak arama dayatması, kaba dayak işkencesi faşizmin ayakta kalabilmesi için yoğun olarak sürdürdüğü savaşın pratik sonuçlarıydı elbette. Yoğun polis operasyonlarının sürdüğü, insanların helikopterlerden atıldığı, her gün onlarca gözaltının tutuklanmanın, soruşturmanın devam ettiği, işkencenin alenileşip herkese uygulanır hale geldiği bir dönemdi.

Düşmanın bu kadar saldırganlaştığı böylesi bir ortamda zaferi isteyen emekçi sınıflar ve onların devrimci öncülleri ile karşı-devrim arasında aynı zamanda iradelerin çarpıştığı çok sert bir kavgaya da sürüyor. Devletin en tepesindeki herkesin toplumdaki kesimlerini tehdit ettiği ve faşizmin son kanlı savaşa hazırladığı böylesi bir ortamda Boğaziçi'deki eylemlere katılan devrimci-demokrat öğrencilere yönelik saldırı münferit veya olağandışı değil. Toplumsal devrim güçlerine yönelik süren bu savaşta en başta gençliği yıldırma, susturma, korkutma istiyorlar. Bu yüzden basın açıklamasına katılanlar bile evden alınabiliyor artık.

Boğaziçi eylemlerine katılıp gözaltına alınanlardan biri de bendim. Eylemden iki gün sonra, evim özel hareketçiler, TEM ve Güvenlik Şube polisleri tarafından basıldı. Eve girer girmez kafamıza silah doğrultup ters kelepçe ile yere yatırılmam bile, irade savaşının o andan başladığını gösteriyordu. Kimlik tespiti yaptıktan sonra gözaltına alınan devrimciyi psikolojik olarak yıpratmak için sohbet etme, laf atma, evin içinde sigara içerek, soruşturmayla alakası olmayan sorular sorarak beni ve ev arkadaşlarımı yıpratmaya çalışıyorlardı. Düşmanla daha önce birçok defa yüz yüze geldiğim ve ne yapılması gerektiğini bildiğim için, düşmanın

sorduğu gereksiz sorulara hiçbir şekilde cevap vermedim, birebir konuşmaya veya herhangi bir laf dalaşına girmedim. Bu doğru tutum, düşmanın her zaman en çok zoruna giden şey olmuştur.

Gözaltılarda, sorgularda düşman en başta gözaltına alınan devrimciyi yıpratmak için onu tehdit eder, şiddet uygular, çıplak arama dayatır, birebir sohbet etmeye çalışır, mülakat adı altında sorgulamaya çalışır vs... Aslıyan, gözaltının başladığı andan itibaren kendimize ve bilincimize güvenmek ve korkmamak, panikleme değildir. Ayrıca gözaltı sırasında, birçok bedel ödenerek kazanılan haklarımızın olduğunu da bilmeliyiz. Polisin verdiği hiçbir kağıda imza atmama yani imzadan imtina etme, ev baskını sırasında arama ve yakalama kararını görme, avukata haber verme, gözaltındayken avukatla görüşme, polis sorgusunda susma hakkını kullanma vs. Faşizme karşı dev-

rimcilerin uzun yıllar boyunca yürüttüğü devrimci mücadeleden bize öğrettiklerinden biri de, düşmanın verdiği yemeği politik tutum olarak kabul etmeyip açık grevi yapmaktır, bunu yapmamız bize işkence yapan, baskı uygulayan düşmanın "iyi niyetli davranışlarla" bizi iradi olarak zayıflatma hamlelerini boşa düşürmeye yarayacaktır. Uzun süreli gözaltılarda açlık grevine kişinin dayanamayacağını düşünenler varsa, kesinlikle yanılıyor. Devrim gerçekten inanan, iradi olarak çelikleşmiş, ne yaptığının bilincinde bir devrimci her türlü zorluğa göğüs gelebilir. Elbette zorlanabiliriz, ama 3 gün bir şey yemememe rağmen herhangi bir şey hissetmedim. Daha uzun sürelerde de dayanacak gücü kendimizde buluruz, bulmalıyız. Ayrıca muayene için hastaneye götürüldüğümüzde polisin muayene odasına girmesine izin vermemeli, ters kelepçe takılmışsa, darp edil-

mişsek bunu kesinlikle rapora girmesini doktora söylemeliyiz. Konumuza dönecek olursak, ev baskınından sonra hastane ve oradan emniyete kadar olan süre zarfında polis sürekli ama sürekli bir şeyler sormaya, sohbet etmeye çalıştı, ama ben hiç cevap vermedim ve sonunda bundan vazgeçmek zorunda kaldı. Gözaltına alındığınızda kemerinizi ve ayakbağı bağcıklarınızı vizenizi istertiler, hatta uygulamada varmış gibi gösterip, çıplak arama da dayatırlar. İrademizi kırdırmamak için düşmana ne kemerimizi ne de bağcıklarımızı vermeli ne de çıplak arama yapmasına izin vermemeliyiz. Bırakın bağcığımızı, kemerinizi kessinler ama onların önünde eğilmemiş olursunuz; çıplak arama insan onurunu ayaklar altına alan, aşağılık bir saldırdır.

Ben gözaltı sürecinde çıplak arama dayatmasını kabul etmedim, darp edildim, ama irademizi kırdırmadığım, bunu kabul etmediğim için bundan güçlü çıktım. Çıplak arama dayatmasını bir şekilde kabul edenlerin psikolojik olarak ciddi travmaları yaşadığı, daha önce haberlere yaşadığından; darp edilecek olsak bile bunu asla kabul etmemeliyiz, slogan atmalı, buna karşı koymalıyız. Devrimci irademizi teslim alamayacaklarını her yerde onları yüzüne baka baka haykırmalıyız.

Ayrıca gözaltı boyunca polis mülakat adı altında ajanlık dayatmasında bulunabilir, sizi sorgulamak isteyebilir, buna kesinlikle

kağıt üstünde hakları yok, ama hukuk denen şeyin faşizmin elinde bir araç olduğunu düşündüğümüzde her zamanki gibi kendi bilincimize güvenmek, böyle bir haklarının olmadığını yinelemek ve bunu kabul etmemek doğrusu olacaktır.

Örneğin gözaltına alındığımda nezarete girerken, polis bana sürekli yüzümü duvara dönmemi, bir suçluymuş gibi kafamı yere eğmemi istedi, bunu hiçbir şekilde kabul etmediğimden etrafındaki insanlara, diğer gözaltına alınan arkadaşlarıma da cesaret verdiğimi gördüm. İrademizi hiçbir şekilde kırdırmamalıyız. Cesaret, kendimize ve devrim olan inancımıza emin olun tüm bu saldırıları boşa düşürmeye yetecektir. Bir arkadaşımıza işkence mi yapıyorlar, slogan atmalı, kapı dövmeli, ters kelepçeye her zaman karşı çıkmalıyız, slogan atmamız onları her zaman rahatsız edecektir çünkü.

Sonuç olarak, faşizmin sistematik hale gelen bu saldırıları karşısında devrim olan inancımıza, kolektifimize olan güvenimize ve irademizin sağlamlığı, yaptığımız bilincinde olmamız her türlü saldırıyı, baskıyı boşa düşürecek yegane güçtür. Korkmamalıyız, asıl kendilerini güçlü zanneden devrimden, bizim örgütlenmemizden, mücadelemizden, boyun eğmememizden korkuyorlar. Korksunlar, korkuları gerçek olacak! Dirençle...

İstanbul'dan Bir DÖB'li